

KEEP CALM AND READ

Прочи

Treasure hunt - више од дебатовања

Наук није баук 5

Редакција часописа Гроби захваљује
Директорки школе Олги Драгојловић,
Професорима и ученицима Гимназије „Светозар Марковић“ у Нишу

У овом броју

Супервизори пројекта
Професори Јасмина Живковић, Миlena Јовановић

Главна и одговорна уредница
Александра Недељковић

Графичка уредница и припрема за штампу
Наталија Радосављевић

Сарадници

Кристина Милосављевић, Александра Крстић, Ана Илић,
Лука Јанковић, Стефан Стојановић, Теодора Хафнер, Кристина
Стевановић

Друштво за српски језик и књижевност и Министарство за просвету, науку и
технолошки развој додељије другу награду школском часопису Гроби у избору
за најбољи средњошколски часопис у 2012. години.

Маша и Наталија, уреднице часописа, присуствовале су додељи награде.

ГИМНАЗИЈА

*Нит хода нит носи
СВЕТОСАР МАРКОВИЋ*

Седи и дише
а зову га Живим
Прља и пљује
Слеп је за гробље

Разуме и воли
Све захтеве живота
Ради и ћути
Чека свој дан

Нит хода нит носи
то је за Мртве
Зева и лежи
на лешу свог роба

Навикне и не брине
живи због Живог
Трпи и служи
па гори са браћом

Прогледа па види
ретко ко живи
А кад их схвати
И сам постаје Мртав

НИЦ

Читаоцима Гробија желимо
пријатан летњи распуст!

Уредништво

Лазар Тонић

Друштво за српски језик и књижевност и Министарство за
просвету, науку и технолошки развој додељио је трећу награду
Лазару Тонићу, ученику наше школе, за песму Нит хода, нит носи у
категорији за најбољи средњошколски писани задатак у 2012.
години.
Честитамо!

Садржај

Разговор с уметником

- 5** Књижевно вече са Драганом Великићем
- 6** Александар Гаталица - Велики рат

Свет школе

- 8** Наук није баук 5
- 10** На млађима свет остаје
- 11** Говор Ђорђа Јовића
- 12** Црвенкапа за оздрављење/
Између тајне и отаџбине
- 13** Школска слава Свети Сава
- 14** Франкофоно позориште
- 15** Билингвалци у Француској
- 16** My speech - више од дебатовања
- 17** My speech - Treasure hunt
- 18** Милански едикт и изложба
- 19** У божанској ствари, свако има
право да бира свој пут
- 20** Кумановско искачење и
излегување / Алексиначки
Пекарски дани
- 21** Пробој логора / Математичари
- 22** Интервју са Бојаном Голубовић /
Филозофска олимпијада
- 24** Дан књиге
- 25** Nagrade
- 26** Коњ према јунаку
- 27** Spelling bee

Путописи

- 31** Веспом кроз Европу путевима
цара Константина
- 32** Бициклистички маратон

Поглед из клупе

- 34** Лепша си него што мислиш
- 35** Као инструмент са дубоким
тоном, ми људи можемо да
убличимо само основно
звучање свог живота. Све
остало нам измиче и бива по
мери других и за друге.
- 36** Иван Вукић
- 38** 25 ствари које сам научио у
средњој школи
- 40** За науку никад није касно

Култура

- 41** Цвеђарница у кући цвећа
- 42** Игра престола
- 44** Графити
- 45** Филмови '90
- 46** Препоруке за читање

Спортска страна

- 47** Буди храбар, бори се
- 48** Сташа од сребра
- 49** Између шаховских фигура
- 50** Спортски успеси

Занимљивости

- 51** Славни коњи
- 52** Тест
- 54** Друштво љубитеља падежа

Књижевно вече са Драганом Великићем

У четвртак, 7. фебруара књижара „Делфи“ у Вождовој улици прославила је свој други рођендан. Дан је обележен бројним попустима и поклонима, али пре свега, гостовањем Драгана Великића, добитника НИН-ове награде и Јелене Бачић Алимпий, познате ТВ личности и писца.

Ученице наше школе проћаскале су са писцима, о њиховим најпознатијим делима, надахнућима, плановима за будућност..

Гроби: Пре свега, велико нам је задовољство да разговарамо са тако успешним писцима. Можете ли нам, за почетак, рећи нешто о себи?

Драган: У својој каријери бавио сам се писањем колумни за новине Нин, Време, Данас и др. Такође, био сам и Амбасадор Србије и Црне Горе у Бечу, а ето, бавим се и писањем. До сада сам објавио десетак романа.

Гроби: Како сте уопште добили идеју да напишете књигу?
Јелена: Велика жеља мага оца је била да напишим књигу па је вероватно то био један од разлога.

Драган: Прву? (Смех) Прву књигу написао сам са 12 година. Још као дете волео сам да читам, а у то доба омиљени писац био ми је Карл Мај. Затим дуги низ година нисам писао, али никада нисам сумњао да ћу постати писац, било је само питање времена.

Гроби: Драгане, да ли мислите да сте се доста променили као писац од почетка своје каријере? У чему се по Вама крије успех?

Драган: Знате, сматрам да сваки писац стиже до једноставности својих дела тако што стари, а са друге стране, баш кроз ту једноставност изражава сложеност својих дела. Углавном сви моји романси у себи садрже мотив железнице, и то као један веома важан мотив. Битно је да сваки писац кроз писање подели са читаоцима своју исповест, јер шта је друго писање, ако не исповест.

Кристина Милосављевић II3
Костић Александра II3
Милошевић Милица II3

Александар Гаталица - Велики рат

Роман Велики рат у издању издавачке куће Вулкан добио је НИН-ову награду за 2012. годину. Данас 21. фебруара 2013. године у малој сали НКЦ-а одржана је промоција ове књиге. Њој су присуствовали Александар Гаталица (аутор романа), Александар Јерков (уредник едиције), Васа Павковић (председник Ниновог жирија) и госпођа Стана Динић Скочајић која је водила целокупан програм. Слободно можемо рећи да је овај роман заинтересовао публику јер у сали скоро да и није било слободних места...

Наиме, публици се први обратио председник Ниновог жирија, господин Васа П. Из његове приче сазнали смо да није нимало лако бити председник једног таквог жирија, те ни да одлука око одабира најбоље књиге није лак посао. И сам каже да је размишљао да ли да то прихвати, али и да се не каје јер остали чланови жирија још увек нису престали да пишу. Истакао је да постоји велики број писаца који то уопште нису, јер писца не чини једно успешно дело већ константан рад и успех код публике и критичара. Сам роман описао је као скуп комплексних прича које из једне нове перспективе говоре о Првом светском рату. Истакао је да људе највише привлачи тзв. магичан тон и да је баш то оно што га чини најбољим делом овог писца. Ипак, врло је сложено писати једно овакво дело, а Гаталица му је, како каже кроз смех, једном приликом признао да у свом рачунару има шему са ликовима из дела како би на најбољи могући начин организовао саму радњу романа.

Александар Јерков, уредник, признао нам је да му је ова књига привукла пажњу док још није била завршена. За њега, како каже, ова награда може да се упореди са Нобеловом, јер мења и аутора и дело. Он је истакао и то да је жири имао срећу да донесе праву одлуку јер је данас све више аутора који напишу само добру књигу и ишчезну. „Велики рат“ је, по њему, круна досадашњег стваралаштва Александра Гаталице јер брише романе који су само поетичко испитивање. Он сматра да је Гаталица нашао нешто што припада његовом стилу писања и што га издваја од других.

Аутор романа разговарао је са нама о томе како је уопште почeo да пише, где налази инспирацију и која му је најдражана награда.

Гроби: Када, и како сте добили инспирацију за своју прву књигу?

Александар Г.: Било је то још док сам био студент светске књижевности. Учинило ми се да бих могао написати неколико ефектних прича и покушао сам да то урадим како су чинили „велики писци“ које сам читao и проучавао. Наравно да је на почетку било тешко, јер колико год учили о књижевности великана, то је од мале користи кад сами седнете за бели лист папира. Шта да радите? Да их копирате? Па чак и ако то урадите, видећете да сте само бледа њихова копија. Зато треба кренути својим путем. За то је потребно мало времена, али ако неко има таленат у себи мора да покуша иначе ће бити несрћан читав живот што није пробао.

Гроби: Освојили сте многе награде ("Милош Црњански", "Иво Андрић", "Стеван Сремац").. Која Вам је најдражана и због чега?

Александар Г.: Морам казати ипак НИН-ова. Она је најважнија награда код нас и она заиста прави пишев живот друкчијим од оног какав је водио до тада. Сада ме знају и они људи које ја нисам ни упознао, често људи који се са мном мимоилазе на улици. То је нешто сасвим ново за писца. Вероватно су глумци на то већ навикили, али ми писци нисмо.

Гроби: Где налазите материјал за своја дела повезана са историјским догађајима?

Откуд Вам идеја да баш на тако специфичан начин представите почетак XX века?

Александар Г.: Пре свега ја сам пасионирани читалац историје. Мислим да сваки писац то треба да буде, било да пише историјске романе или не. Историја нас заиста много чему научи и када пишемо о садашњости. Материјал за саму књигу „Век“ проналазио сам свуда: у књигама, у новинама, у новинским огласима, читајући билтене од пре педесет година, гледајући филмске журнале. Није битно где се проналази грађа већ колико је она „жива“. Документ који је хладан, који нуди само податке, није од велике користи писцу. Много су му битнија животна запажања сведока епохе. Кад такве сведоке нађем, имам утисак да сам пронашао нове пријатеље од пре пола века, једног века, па и више.

Гроби: Вашу књигу "Век" упоређују са књигом "Мој век" Гинтера Граса.. Колико сличности Ви, као писац видите?

Александар Г.: Срећом, нема велике сличности, а на језицима где смо се преплели, моја књига је проглашена чак бољом код тамошње критике. То се, на пример, десило у Италији. Грас је иначе велики писац, али је ипак писац од једне књиге „Лимени добош“ треба да прочита чак и сваки гимназијалац. То је једна од оних

инспиративних књига, које нису само добре за читање, већ могу да направе и нове књиге, колико животне грађе нуде. Ту долазимо да занимљивог места: да у 20. столећу и сада на почетку новог 21. књиге праве нове књиге. То се стручно зове метатекстуалност: дакле, не морате инспирацију више црпети из личних искустава или непосредно вам испричаних, већ и из онога што пронађете као сасвим туђе искуство у књигама, чак и оних који нису ваши сународници. Један број старијих писаца и критичара и даље оповргава да од оваквих „списатељских искустава“ могу настати велике књиге, али их новија српска књижевност и те како демантује.

Гроби: Да ли је музика заступљена као важан чинилац у неким Вашим делима?

Да ли, као искусан познавалац музике сматрате да је њен значај у делима велики?

Александар Г.: Он је у мојој књижевности веома велики. Ја сам се научио уметности од музике. Музика је једна веома строга ументост. Много подсећа чак и на математику. Када писац усвоји такву „хигијену ументости“ од тако строге уметности каква је музика, онда ни његове књиге не могу бити „неочешљане“ или „распојасане“. Критика се обично чуди како сам могао да задржим толико концентрације пишући готово 500 страна „Великог рата“, а ја нећу да им одам да сам то научио од једносатних Малерових симфонија. Тајна је у распоређивању „поетичке снаге“. Једноставније, дело се замисли по ћелијама, или како би се у музici казало „по темама“ и онда се иде тачно по том плану, настојећи да се максимум свежине сачува за крај.

Гроби: И најзад, коју бисте своју књигу препоручили нама, младим људима?

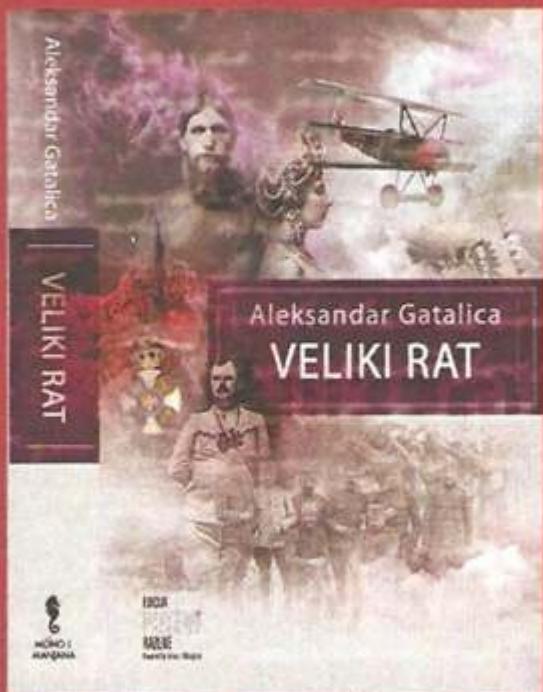
Александар Г.: Осим последње „Велики рат“, свакако и „Београд за странце“. Може да се набави и даље: у њој сам написао неке од својих најлепших прича, а ја сам пре свега storyteller, или писац прича.

Кристина Милосављевић II3
Милица Милошевић II3
Александра Крстић II3

КЊИЖЕВНИ ПРОГРАМ

уредник: Стана Динић Скочајић

НИНОВА НАГРАДА

Представљање романа
ВЕЛИКИ РАТ,
Александра Гаталице
у издању издавачке куће Вулкан

Учесници:
Александар Гаталица, аутор
Александар Јерков, уредник једиције
Васа Павковић, председник Ниновог жирија

Водитељ: Стана Динић Скочајић

21. фебруар 2013.
19,30 часова
Мала сала НКЦ-а

НИНОВА НАГРАДА
2012.

Наук није баук 5

Ове године заједно са почетком пролећа, 29. и 30. марта, дошао је и наш фестивал науке,. Већи, боли, са више локација одржавања, као и већим бројем учесника. Радило се на три локације, све три једнако занимљиве:

- Електронски факултет – где је као и сваке године било добра поставки, наше школе, других нишских школа, институција, и по први пут обданишта! Такође ту су били и наши драги гости из других градова Србије и држава у околини. Приказана је првенствено примењена наука, као и многе друге занимљиве ствари...
- Галерија "Србија" – где се пре самог почетка одржала дводневна промоција фестивала, а за време фестивала овај простор – храм уметности, био је посвећен управо њој. Књижевност, музика и сликарство биле су водеће уметности...
- Техничка школа "15. Мај" – где је 30. марта био планетаријум који је представио Центар за промоцију науке, ове године скоро дупло већи него прошле!!!

Фестивал је свечано отворио 29. марта министар просвете Владе Републике Србије, Жарко Обрадовић, заједно са нашом директорком Олгом Драгојловић. Сама церемонија отварања била је праћена "Кан-каном" који су изводиле ученице наше школе, као и плес Нао робота који је показао нешто од свог плесног умећа. Отварање је било пропраћено великом медијском пажњом, на шта смо посебно поносни! Фестивал је посетило око 18 500 заљубљеника у науку, а неки од посећенијих штандова били су:

- Планинско-алпинистичко-експедициони клуб "Ниш" где је био постављена стена за пењање и где су наши најмлађи посетиоци, а и они мало старији, могли да се опробају у овој дисциплини;
- Вода/Бистрина, дубина, свежина – под овим именом биле су обједињене поставке наше школе, у оквиру исте приказане су различите занимљивости у вези воде. Од филозофије, психологије и социологије које су о води говориле из свог аспекта преко географије, где је приказана макета "нашег мора" – Дунава, па све до хемије, биологије и екологије, где је било речи о важности воде, организма у њој, као и заштити и очувању исте! На крају је читав круг завршавала физичка култура, у сарадњи са физиком, презентацијом водених споркова!

Фестивал је оба дана пратио сценски програм који су изводили ученици наше школе, као и студенти природно-математичког факултета из Ниша, као и Нао робот института Михајло Пупин. Наши гимназијалци су говорили о кружењу воде и њеном присуству и важности у животу човека, док су студенти показивали различите хемијске огледе... Наравно, причу је употребљавао Нао робот приказивањем својих способности!

Неизоставно је споменути и 26 предавања, одржана у току ова два дана од стране наших гостију, професора, врсних стручњака, као и наших ученика!

Такође и овде су се издвојила по посебности: "Невербална комуникација – говор тела", дипл. инг. Организационих наука Ивана Вукића, који је говорио о употреби говора тела и његовом значају. Затим "Социјалне мреже", др/ Софтврског инжењера у Фејсбуку, Александра Илића који је говорио о својим искуствима везаним за рад на социјалној мрежи Фејсбук са преко милијарду активних чланова! Занимљиво и врло посебно је било предавање наших ученика, Кристине Ђурић и Немање Миловановић, који су говорили о предузетништву и њиховој ученичкој компанији – Кандела.

Лазар Илић II-4

Наук у Пожаревцу

Петнаестог априла ове године одржан је 6. Фестивал науке "Научне чаролије" у Пожаревцу! На овом фестивалу је учествовала и наша школа, овај пут са две поставке:

- Временском машином у госте Цару Константину – којом је и између осталог наша школа учествовала на Фестивалу науке у Београду, а припремиле су је Јадранка Мишић Пејовић – професор Факултета уметности у Нишу и Душица Мильковић - професор хемије, са групом Ђака. У саставу поставке је био мозаик велики, који су посетиоци уз сугестије наших Музивариуса правили, као и мали мозаици које су правили најмлађи посетиоци. Такође представљен је и накит и новац из доба Цара Константина, који је посебно одушевио Пожаревљање.
- Изабери слово Л – лепота, лице, линија тела, лабораторија, латице ружа, лаванда - поставка са нашег фестивала науке којом се представила наша школа, а припремиле су је Славица Драмићанин и Слђана Јовић – професори хемије. На овој поставци прављене су разне креме и парфеми од екстракта различитих биљака. Заједно са нама, представили су се и млади физичари и хемичари из Основне школе "Краљ Петар I".

Екипа која је представила поставке била је у саставу: Николина Паковић, Лазар Илић, Миња Игњатовић, Тамара Митић, Катарина Зејнуловић, Сара Милановић, Богдан Шипетић, Дуња Цекић, Марија Панајотовић, Катарина Ђуричковић, Милена Костић и Јована Николић, предвођени Слободаном Димчићем и Слађаном Јовић – професорком хемије. Фестивал је протекао као што је и било очекивано – одлично! Као и сваки пут створена су нова, чак и нека, нераскидива, пријатељства између Нишских и Пожаревачких "колега"!

Лазар Илић II/4

Наук у Пожеги

И ове године 4. марта одржан је фестивал науке "Гимфест" у Пожеги. Наша школа је учествовала са поставком "Временском машином у госте Цару Константину", коју су за Фестивал науке у Београду припремиле Јадранка Мишић Пејовић – професор Факултета уметности у Нишу и Душица Мильковић, професор хемије са групом Ђака. Сва три дела поставке су представљена:

- Мозаик (рађени су велики мозаици и мали мозаици од стиропора)
 - Накит (приказан је накит из доба Цара Константина као и начин прављења истог)
 - Новац (рађени су одливци новаца Цара Константина, приказан је реверс у гипсаном одливку)
- Велику похвалу посетиоца фестивала је добила цела поставка као и екипа која је припремила и искусно одрадила читаву поставку. Такође, није изостала ни похвала организатора!

Екипа која је била у Пожеги није била потпуна тј. није иста као са Фестивала науке већ само шест чланова те екипе: Немања Миловановић, Давид Илић, Лазар Илић, Михајло Савић, Тамара Митић и Катарина Зејнуловић, предвођени лаборантом Слободаном Димчићем. Иако непотпуна екипа је одрадила подједнако добар посао. Социјализација са организатором и осталим учесницима је била на високом нивоу, резултат тога јесту нова скlopљена пријатељства!

Лазар Илић II/4

На млађима свет остаје

Наша школа већ годинама одржава традицију у којој музичка секција под вођством професорке Разије Шпановић организује концерте поводом разних догађаја. Један од таквих био је и концерт „На млађима свет остаје“ одржан 06. марта 2013. поводом Дана школе.

У програму су учествовали ученици свих разреда, специјални гости и бивши ученици. Био је разноврстан и занимљив. Уз диригента, проф. Разију Шпановић, хор је пратио извођење свих певача, а самостално извео следеће композиције: „Нек свуд љубав сја“, хор из Вердијеве опере „Набуко“ „Лети мисли на крилима златним“ и јеврејску песму „Хава нагила“ уз плесну групу „Аллегро“. Талентовани инструменталисти наше школе извели су композиције великих композитора као што су Бах, Менделсон, Дебиси, Шопен... Такође, солисти су певали неке од најпознатијих песама: „Let it be“ Битлси, Бацила је све низ ријеку“ Индекси, „Даире“ Смак и многе друге.

Специјални гост, бивши ученик наше школе и музичар генерације, Јовић Ђорђе, поделио је са нама дирљиве, лепе и интересантне успомене свог школовања у Гимназији, описао прве наступе у музичкој секцији и дао један сјајан пример првацима.

Кристина Ђурић IV-1
Професор музичке културе Радија
Шпановић

Како што видите, акција музичке секције и професорке музичке културе Радије Шпановић под називом „Где има воље има и начина“ била је успешна. Купили смо клавир од прихода продатих улазница одржаних свирки.

Само певајући можете да на тренутак полетите пуном снагом, а да се не бојите страха од пада.

Успомене Ђорђа Јовића

Више се не сећам свог првог наступа под окриљем музичке секције. Морам рећи да ми је помало жао због тога, јер је једино чега се врло добро сећам велика трема, брига да ли ћу моћи да станем раме уз раме са ученицима старијих разреда и нервозно понављање текста песме коју је требало да певам. Међутим, са друге стране и не жалим много, јер је то сећање избледело само да би направило места за још безброј других - лепших.

Сваки пут када бих стао на сцену, пред хор, публику и, чини ми се, пред себе самог, осећао бих исти страх. Наравно, временом је тај страх почeo да бледи и мења облик. Постао је она креативна мрвица језе пред први тон и реч песме. У неком моменту сам схватио да је све то једна велика игра – између музике, публике и мене. Када кажем игра, морам да напоменем да никада нисам престао да схватам наступе озбиљно. У тих пар минута Вам публика повераوا своју пажњу, а аплауз на крају извођења је доказ да је поверење било оправдано. Јако сам уживао у аплаузима и искреним осмесима које сам добијао искреним певањем. Вероватно је то један од разлога због којих се увек враћам пред исту публику. Мој страх од наступа је додатно слабио и због осећаја да нисам сам. Ако не пар метара преда мном, а онда недалеко, у публици, увек је било лице жене, професорке Разије, која је све конце вешто држала, њима управљала, али никада нас њима не везивала. Имали смо слободу да се у било ком тренутку придружимо секцији, напустимо је, или поново постанемо њен део. Једино што је од нас желела јесте жеља да својим гласовима улепшамо макар једно вече себи и другима. Увек пожртвована, бори се и даље за своје принципе и право да свима отвори очи ка музici. Њена потврда у току и након мог певања је вредела више од сваке оцене.

Када све ово пишем, немам реалан осећај о времену које је прошло откако сам отпевао „А сад адио“ својој генерацији. Било би то готово три године у овом тренутку. У међувремену сам певао на многим сценама, на многим језицима и пред многим публикама. Дозволите ми да будем нескроман – добијао сам многе аплаузе и искрене осмехе, чак и сузе у очима. Ипак, најдражи су ми исти ти „дарови“ управо на месту где сам и почeo. На том месту се осећам као код куће, међу својима и осећам обавезу да с времена на време у свој други дом свратим и поделим своје успехе са својом другом породицом.

Желим да се обратим садашњим и будућим гимназијалцима: оставимо по страни оцене, реакције друштва и сопствене страхове.

Само певајући можете да на тренутак полетите пуном снагом, а да се не бојите страха од пада. Ја нисам гимназију „Светозар Марковић“ уписао због музичке секције, али када би требало да то поново учиним, са сигурношћу би управо она била један од разлога. У њој сте добродошли, своји, а никада сами. Не плашите се, раширите крила!

Ђорђе Јовић, бивши ученик

Црвенака за оздрављење

Уз бајку се добро расте

Живот је несигуран плес на стрмом степеништу, испреплетан врпцом тuge и прошарап лаким перјем дроздова. Плешући на вечном подијуму изнад ког' је ледом оковано, кристално и прозрачно сунце, наиђемо на непознате кореографије и станемо, не можемо да наставимо, и тада су нам потребни пријатељи, добри људи, наши витезови. Доброта је сама себи највећа награда. Хуманост на делу је штит који чува оне који сами не могу даље.

Ужурбано се припремају и крећу да наместе костиме и излазе на сцену. Трему немају, видим им то у очима јер ово раде срцем. Спремали су месецима представу „Црвенака“, донели је на један сасвим нови начин, прилагодили 21. веку. Одељење I2 наше гимназије је решило да зимско небо обоји шаренилом дечијих осмеха. Прво честитке и поклони за Нову годину, а онда и представа 14. фебруара, на Дан заљубљених. Подарили су деци у Клиничком центру Ниш незаборавни дан, пун љубави, смеха и загрљаја, јер њима је управо то и потребно. Она лаје, он пада, они трче а деца се задовољно смеју. Тај тренутак почетка представе био је за њих улазак у неки други свет маште и игре, свет црвених капа и вукова. Осмех је најбољи лек, а они су се потрудили да макар на тренутак развеселе те мале људе. Припремајући представу водили су се управо осмехом, у сваку реч уткали су љубав и изговарајући касније те исте речи ставили су деци до знања да они нису сами, да смо сви ми са њима, бодримо их и желимо им брз опоравак. Видети туђу радост, осликати нечије детињство значи бити почаствован, учествовати у нечијем одрастању.

Људи који су дали свој максимум и уложили своје време и труд јесу ученици: Јована, Ивана, Сара, Александра, Димитрије и Марко, и професорка српског језика Светлана Стојићић.

Милица Стевановић I2

Вече посвећено сећању на Десанку Максимовић, песникињу

Између тајне и отаџбине

„Ако нас забремени време, имали смо само разлога за живот.“

У четвртак, 11. фебруара 1993. године, стало је срце жене која је разумевала људску радост, патњу, гнев, прва разочарења, прве љубави и која је неизмерно волела своју земљу и свој народ. Та жена била је Десанка Максимовић. То срце, јунак њене поезије, одселило се у вечношт народног памћења. Прошло је двадесет година од њене смрти, време није избрисало сећање на њу. О њој не говоримо само на часовима, о њој говоримо са пријатељима, туристима, са онима који су је волели...

Десанка, симбол српског песништва, дар је који је природа даровала српском народу, Србији. Можда њена поезија, тако јединствена, није имала „драж шока“ какву су имали лирски наступи њених савременика. Али она је изабрала одјају која је била окренута животу и с видиком на ново песничко доба. И успела је—јер њено живо песничко дело богатило је ризницу наше литературе. Наша Десанка је најједноставнијим и најпречим путем долазила до скривеног језгра каква је људска беспомоћност пред тајном. Десанка Максимовић не корача ка тајни, она из ње и полази. Она говори о свом народу, о његовом страдању. У песничком букету Десанке Максимовић замирисао је горким мирисом један цвет као да је нико на небројеним хумкама оних који су трагично

скончали у страхотама рата, али њен народ и њена Србија су надвладали снагу бола и патње и зато верујемо

„да све што на тлу Србије живи, и све што се роди намењено је слободи.“

Њена поезија је она сама, израз среће и патње, доживљај живота и света. То је био њен ход од тајне ка отаџбини.

Ученици трећег и првог разреда покушали су да казивањем њених песама и причама о њој потврде мисао: „Ако нас забремени време, имали смо разлога за живот.“

У програму су учествовали: Здравковић Анђела, Цветковић Наталија, Васић Милена, Вуковић Нађа, Момировић Катарина, Арсић Александар, Јорданов Биљана, Симић Јована, Стевановић Милица, Петрић Томислав, Мујчевић Ксенија, Станојевић Милица, Милојковић Лела, Мијовић Петар.

Казивање песама и причу о Десанки Максимовић музички су пратили: Крстић Кристина, Ђорђевић Данило.

Све њих су слушале и помогле да буду и они део њене поезије професорке Радија Шпановић и Светлана Стојићић.

Светлана Стојићић

Школска слава Свети Сава

Научио нас је шта је то љубав, праштање, знање, истинолубље, част и достојанство

Славећи Св.Саву славимо себе јер је њему историја доделила највећу људску титулу да буде учитељ свога народа у стремљењу ка највишим вредностима које потврђују један народ. Владика Николај је Св.Саву приказао као "највреднију пчелу која је иза себе оставила пуну кошницу слатког меда којима су се хранила српска деца до данашњег дана."

Свети Сава својом мудрошћу и љубављу помаже да и данас останемо чврсти у уверењу да треба да се радујемо успесима других јер је то услов да будемо срећни.

Он се јавља као жеђ за истином, као истрајан борац "за отворене очи" као усмеривач наших духовних стремљења. И ове године су ученици трећег и првог разреда пригодним програмом обележили своју школску славу. У реализацији програма учествовали су:

Здравковић Анђела III-4

Цветковић Наталија III-4

Васић Милена III-4

Вуковић Надја III-4

Милосављевић Матеја III-4

Стојановић Урош III-4

Тонић Богдан III-4

Стојановић Јован III-4

Мијовић Петар III-4

Арсић Александар III-2

Момировић Катарина III-2

Симић Јована I-1

Мујчевић Ксенија I-1

Стаменић Никола III-5

Дужанић Филип III-5

Стојиљковић Александра III-5

Ходзић Ален III-5

А њихов рад је пратила професорка Стојчић Светлана.

Химну Светом Сави певао је хор „Гимназијалке“ под диригентском палицом професорке Шпановић Разије.

Светлана Стојичић

Наши билингвалци на такмичењу франкофоних позоришта у Француској

(Француске) даске које живот значе

Позоришна група наше гиманзије постоји већ три године и изводи представе на француском језику. Трупа-како то лепо звучи-као код Молијера. Да се нисмо мало занели, да нам можда то наша професорка и идејни творац Јелена Спасов не даје сувише подстицаја? Међутим, након бројних наступа у Нишу, Београду и Скопљу, наш рад примећен је и у самом жаришту француског говорног подручја и културе. Позвани смо да отворимо фестивал у Сан Малоу! То вам је северозападна Француска, боље рећи Бретања, ако отворите атлас, а ако се обавестите о културним збивањима, Сан Мало је центар фестивала франкофоније.

Били смо пресрећни због тога што би одлазак на Фестивал био круна нашег трогодишњег рада на Јонесковој представи "Вежбе француске конверзације и дикције за српске студенте". Осим тога, ето савршене прилике да упознамо француску културу, усавршимо језик и да се мало дружимо са вршњацима из целе Европе.

Нећемо овде писати о финансијским проблемима које смо на једвите јаде превазишли. Нећемо о томе да не бисмо покварили општи утисак. Наша борба је ипак завршена победнички.

Први дан, упознавање са домаћином и посета градићу Мон Сен Мишел, једној од највећих знаменитости Француске. Никад не знате да ли је овај градић на полуострву или острву, зависи од тога да ли сте га видели у време плиме или осеке. Сазидан је у средњем веку и заиста делује на ум и буди машту. Данас је град музеј и туристичка атракција. Једини житељи су монаси манастира што се уздиже изнад града.

Касније, време је текло све брже због тога што смо упознавали све више људи и све више времена проводили ван куће, дружећи се и обилазећи градове. Посетили смо Дижон, стари средњовековни градић у близини, а доживели смо и крстарење бродићем по Атлантику. Милион мисли изазива сва водена сила, машта је радила и водила нас час у прошлост, час у будућност. Уживање нам је једино ометала киша али шта смо друго могли да очекујемо у иначе кишовитом западноевропском подручју.

Десетог априла, у вечерњим часовима, наступили смо у градском позоришту, малом али љупком. Поново смо стрепили, али наступ је је био фантастичан, најбољи до сада, и заслужено смо освојили награду за режију. Схватили смо колико је другачије глумити пред француском публиком. Ипак, глодоци су се смејали и показивали да разумеју и неке сцене које нашој публици нису биле баш занимљиве.

Два дана пре ове представе, наступили смо у једној основној школи где смо похваљени за нагласак. *Felicitations!*

Фестивал је трајао четири дана и за то време су наступиле многе трупе из Француске, Немачке, Русије

Чешке, Словеније, Македоније, Туниса, Египта... Србију је, осим нишке екипе, представљала и позоришна екипа из новосадске гиманзије „Светозар Марковић“.

Дефиле, односно шетња градом, одложен је за последњи дан фестивала. Стотине глумаца из целе Европе махало је заставама, певало се.

На каснијем пријему код градоначелника играли смо познато коло „Нишка Бања“ како бисмо представили амбијент своје земље и града кроз песму и игру.

Последњег дана боравка уследио је растанак, размена телефонских бројева, адреса и мејлова. Коначно смо се сетили куће и родитеља. Занимљиво је како су досад били у другом плану. Били смо веома тужни што напуштамо Француску, растајемо се са драгим људима, нашим домаћинима. С обзиром на то да су већина глумаца матурантси наше школе, ово је било нешто попут последње екскурзије и завршног средњошколског наступа. Обрадовали смо се вести да нас тунижански вршњаци и њихова школа позивају у госте за наредну сезону. Ипак смо оставили значајан траг.

Наравно, позоришна секција ће наставити са радом и наредних година и надамо се да ће неки нови глумци наставити традицију и бити још успешнији.

Марко Стојановић IV2

Билингвалци у Француској

Трајало је толико кратко да смо осетили само део, али довољно дуго да ће тај исти део заувек остати у нашим срцима. Посетили смо Француску, чекајући на тај пут са исто онолико жара и усхићења као и сви наши претходници – билингвалци наше Гимназије. Али, и пут је чекао нас, бар се тако чинило 4. априла 2013. Преко бугарске престонице и Франкфурта домогли смо се Париза, града светлости, а затим и Дулона, градића са тек нешто више од 8 000 житеља у коме смо срдачно дочекани и у чијим смо гостољубивим породицама били смештени наредних седам дана. Савршено одрађен програм по коме се одвијала размена, али и срдачност наших домаћина, остављали су нам простора да се и тако далеко, на северу Француске, осећамо као у домовини. Али и не само ми, већ и наши другови и заједнички коресподанти из Ибса на Дунаву, из Аустрије.

Све је деловало готово нестварно, или смо можда ми тако желели... Шетња старим, калдрмисаним улицама Дулона, посета градским музејима, црквама и најстаријој цитадели северне Француске. Свечани пријем гадонаачелника Дулона у барокној градској већници учинили су нам тек први дан боравка незаборавним. Уследиле су посета Амјену, највећем и главном граду Пикардије. Стара готичка катедрала Нотр-Дам од Амјена из 13. века, највећа катедрала Западне Европе, вожња градским каналима и Сомом, и најзад шопинг у старом градском језгру оставили су нас без даха. Но, ипак одмор је морао сачекати, уследило је оно што Французи зову „Les arbres et aventure“, а то је био прави доживљај. Како се њих морате на прави начин и одморити кренули смо пут мора на Ламанш. Француска летовалишта начичкана на самој обали, одавала су осећај који нас је бар на тренутке подсетио на Медитеран. Онда када се чинило да смо Енглеској ближи него икад, нашли смо се у Кротоу, средњовековном градићу пројектом вијугавим уличицама, црквама и кулама. Са градских тераса и из паркова се пружао поглед вредан пажње – Естуар Соме. Како је због осеке остао само део истог, пружила нам се прилика да се прошетамо до Британије, но то је овога пута остало да сачека неко идуће путовање. Посетили Славолук жртава, подигнут у част француских и енглеских војника погинулим у бици на Соми 1916. године. А онда Париз! Град љубави и светлости нас је дочекао окупан сунцем, које се пресијавало о мермер Трокадера, трга и наше прве станице десетомилионске метрополе. Неизбежна и

фасцинантна Ајфелова кула оставила нас је очараним, баш као и Базилика Дома инвалида са Наполеоновим саркофагом. Велелепне зграде опере и позоришта остајале су иза нас, док смо се приближавали Конкорду – „златном тргу“ са ког доминира обелиск, поклон Наполеона Паризу, донесен из Египта 1798. , ту смо начинили по коју фотографију за успомену под „златним шпијем“ и кренули ка Лувру, двору краљева династије Капети још из 10. века, а данашњем музеју са глобалним престијом. Како су настали исти чланови краљевске династије Капети проматрали, иако овековечени у камену, нису нам могли не показати пут за Нотр-Дам. У Богородичној цркви у Паризу, подједнако толико лепој и узвишеног као и на сликама, могли смо се поклонити Трновом венцу – место на коме се родио и угасио сан о Паризу као Новом Јерусалиму. Тријумфална капија, грандиозна и поносна, упутила нам је последњи поздрав из престонице моде, кulture, уметности, Француске, Европе и света. Крај... Станите... Прерано сте се понадали. Нисте ваљда очекивали Француску у којој су историја и архитектура једино што може понети епитет лепог? Француска је и дружење, другови и пријатељи које смо стекли, а за које се надамо да ће бар делом остати у нашим животима, провод и журке, којих није било мало, и срдачност и топлина људи. Све исто? Поново? Можда, али у нешто изменењем руху, а до тада – Поздрав из Француске!

Илија Стојановић II9

My speech - више од дебатовања

И ове године пројекат " My Speech " повезао је дебатере школе "Valuascollage" из Венла и дебатере Гимназије "Светозар Марковић". Овом традицијом не размењујемо само аргументе из различитих области знања, размењујемо и различитости у култури и начину живота. На овај начин смо јако брзо стекли нове пријатеље.

Првобитни културни шок који их је задесио врло брзо их је прошао и навики су се на гостопримљивост, отвореност и организованост наше мале групе дебатера, и незаборавна недеља у знаку дебата могла је да почне.

Са техничке стране, одржане дебате биле су са темама из најразличитијих области. Било је ту тема које се тичу GMO (генетски модификоване хране), регрутације, абортуса, нуклеарног оружја, Европске уније. Укратко, теме које се тичу живота и наше будућности.

Сака од ових дебата је оставила на мене јак утисак, и иако смо морали да изаберемо победнички тим, свако од нас скупио је обимну количину знања из опште културе. Победници такмичења у дебатовању су: Милица Ђорђевић II-9, Петар Радовановић I-4, Сторм Тилен (Storm Thielen).

Поред дугих и напорних састанака у свечаној сали наше гимназије, организовали смо доста активности чији је циљ био ближе упознавање Ниша,

а затим и околне Србије. Treasure Hunt-а ћемо сви да се сећамо, као и вечерњих окупљања у амфитеатру. Посетили смо и Ресавску пећину и водопаде Лисина где смо одржали две театралне дебате које ће, бар мени, остати упечатљиве по лепоти природног окружења у којем су биле одржане.

Одушевљење по питању традиционалних јела, бурека, ајвара, сарми, проје и ракије је било очекивано, обзиром да су Холандјани навикили да путују и увек пробају нове ствари.

Успешну дебатерску недељу прославили смо одласком у кафану и тада више није могло да се разликује ко је из Холандије, а ко из Србије. Крај нашег дружења не значи и крај стечених пријатељства, иако бисмо сви волели да је трајало дуже. Овај пројекат постајаће још дуго, већ следеће године сусрећемо се поново са њима, овај пут у Холандији.

Заслужне за квалитетно време и добро организоване дебате су и професорке Бојана Голубовић, Ивана Бабовић, Душица Симић и Жаклина Ефтимовски.

Кристина Стевановић I-7
Александра Недељковић III-2

My speech - више од дебатовања

"Treasure hunt" на наш начин

Ученици школе "Valuascollege" из града Венло у Холандији боравили су у Србији од 22-26. априла приликом размене ученика у оквиру пројекта My speech. Највише су били посвећени дебатовању на разне теме као што су положај младих и актуелна друштвена дешавања у свету, али и о томе да ли Србија треба да се бори за чланство у ЕУ. Форме дебата осмислили су сами ученици. Сем тога, сви учесници дебата су заједно са професорима ишли на једнодневни излет, упознавши на тај начин природне лепоте наше земље. Наравно, посетили су и нашу кафану, пробали роштиљ, домаћу ракију, бурек, и све оно што чини нашу кухињу посебном..

Град су, међутим, упознали на врло необичан и интересантан начин-кроз игру Treasure hunt-Потрага за благом..Наиме, након што су учесници били подељени у неколико група, свака од њих добила је по једну фасцикли са даљим упутствима.. Први траг водио је до места где се сви врло радо састајемо-Амфија.. Затим смо наставили шетњу кејом где нас је чекала врло лукаво смишљена игрица или удруженним холандско-српским снагама задатак је извршен. Следећа станица била је, врло очекивано, Тврђава, понос нашег града. Свако је, наравно, добијао "хинтове" од својих другара, па су тако једни журно ишли ка кеју, други ка тврђави, трећи ка центру града.. Било је врло забавно посматрати их а у исто време и бити део саме игре..

Наредно одредиште били су кеј и Народно позориште, где су се групе сусретале, криле се једне од других, журиле на одредиште па назад до центра... . Сви су жарко желели победу! Један од занимљивијих задатака био је и да се читава група за 5 минута слика са десеторо различитих људи. Неизвесност је расла све више и сви су се потајно бојали да не стигну задњи на крајње одредиште, споменик Калчи и Стевану Сремцу.. Ту су добили задњи траг и најзад се упутили до циља. Једни су били разочарани, други срећни, трећи су само уживали у новом искуству али сви су били сложни. Парк је био препун веселих младих људи . Пролазници су их знатижељно посматрали али то као да није сметало никоме од њих, најбитније им је било да уживају. И заиста, то јесте и био циљ професорки Душице Симић, Бојане Голубовић, Иване Бабовић и Жаклине Ефтимовски које су заједно са својим ученицима организовале читаву игру.

Сарадња између школа траје већ неколико година, Холанђани су како кажу очарани Србијом а наши ученици имају само речи хвале за Холандију. Овако су сви стекли ново искуство и што је још битније нове пријатеље а то је управо и циљ ове сарадње и читавог пројекта који ће се на задовољство обе школе наставити и наредних година.

Кристина Милосављевић II3
Ана Илић II3

Милански едикт

У част обележања Миланског едикта који је потписао цар Константин Велики, римски цар рођен у Нишу, организоване су многе изложбе, а ми смо посетили поставку у Синагоги.

Изложба почиње предметима са почетка IV века. Могли смо да видимо: комплет за игру, остатке сандала и златних тканина, мерицу царског порезника, затим, дечији саркофаг од олова – на њему је крст што нам говори да је то хришћанска породица и три главице симболизују родитеље и преминуло дете.

У Мартиријуму су нађени остаци гробница. Била су изложена четири зида једне гробнице, а на зидовима су били насликаны: апостоли Петар и Павле, земаљски живот, рајски живот и апостоли Петар и Павле и Христов монограм.

Била је изложена и копија фреске Светог Саве и слика Спаљивање моштију Светог Саве.

У самом центру изложбеног просторија налазила се је слика која одузима дах – Смрт цара Лазара, сликар Ђорђа Крстића. Ову слику црква није хтела да прихвати јер је сматрала да је неприкладна зато што анђео има црна крила, а поза анђела и цара Лазара подсећа на позу античких љубавника.

На изложби је било предмета који су се некада користили попут тепелока, мамлија, гривни, крстова, народних ношњи,... Видели смо књиге које сведоче о великом значају хришћанства попут Библије, Празничног манастира,... Овим књигама завршава се изложба.

Милена Симић, VIII разред

Алекса Бошковић, VIII разред

Акт о слободи религије у Римском царству прогласили су 313. године Константин владар западног дела Римског царства и Лициније, владар источног дела.

Пошто смо се нас двојица, ја Константин Август и ја Лициније Август, срећно састави у Милану и пошто смо размотрели све што се односило на јавно добро, међу свим стварима које су нам се чиниле корисне у много чему за све, одлучили смо да дамо предност и ставимо на прво место оно што се тицало поштовања богова и побожности и да дозволимо да у исто време и хришћанима и свим другима слободу да у побожности следе религију коју желе, тако да све оно што на небу постоји буде благонаклоно према нама и свима онима који су под нашом влашћу.

Данас смо, дакле, донели спасносну и правичну одлуку да апсолутно никоме не буде ускраћено право да изабере и следи божју службу хришћанске религије и да свакоме буде слободно да ум своји окрене оној религији за коју сматра да је у складу са његовим ставом тако да то божанство нама буде благонаклоно, брине о нама и пружи нам своју бригу и заштиту.

Следећи тај принцип, сложили смо се да донесемо овај рескрипт, да би оно што се налази у нашим претходним одлукама које се тичу хришћана и које су упућене твојој побожности, а чини се потпуно супротно и страно нашој благости, буде укинуто и да се у исто време свако од оних ко има је споменуто опредељење да чува хришћанску религију, може слободно и просто да га задржи без тешкоћа.

Извор: „Тријумф хришћанства: Константин, Ниш и Милански едикт“, аутор Радивој Радић, Данграф.

У божанској ствари, свако има право да бира свој пут

На такмичењу из беседништва одржаном 10. маја у Првој нишкој гимназији "Стеван Сремац", ученица наше школе Ленка Пауновић из III-2 овом беседом освојила је треће место.

У божанској ствари, свако има право да бира свој пут

Поделила бих сада са вама своје схватање о томе да је једино божанство које постоји заправо Истина, а све оно у ста верујемо, оно што обожавамо представља само различите облике у којима се она јавља. А појам божанске ствари је нешто шири, и он подразумева божанство само, или поред њега и пут којим се крећемо ка њему, самоспознају која се јавља на том путу, али пре свега питања која се питамо долазећи до те истине, јер су управо она основна јединица истине као такве. Пред нас су, дакле, данас стављена питања- Ко смо ми? И зашто живимо? Но, ми нисмо ту како бисмо трагали за одговорима на иста, већ да се подсетимо неки људских вредности попут толеранције и саосећајности, јер ће нам управо те врлине бити потребне у оном тренутку када схватимо да свако од нас овде присутних има различито виђење одговора на питања која сам поменула малочас.

Поменула сам, дакле, да нам се истина указује у разлилитим облицима. Један од њих свакако би био Бог, али не бих данас много говорила о томе, већ бих вас позвала да се заједно поистоветимо са свима онима који смишало својих живота налазе у нечemu мало другачијем. Замислимо једног природног научника. Он читав свој живот покушава да открије неке природне законе, сматрајући да ће искључиво путем њих стечи увид у објективну слику стварности у којој постоји. Астроном тежи ка откровењу сваког делића космоса. Заšто? Јесте ли чули за звездану прашину? Она је свуда око нас и свуда у нама. Читав космос је управо саздан из ње, баш као и ми. И тај космос о коме говоримо, тако огроман, И ми, овако мали, И на први поглед небитни, заправо имамо доста сличности. Сачињени смо од истоветне материје, једнако смо недокучиви, једнако тајанствени И стога слободно могу рећи да је сваки човек заправо један микрокосмос у том великому космосу. Откривањем И најмање тајне универзума, онај научник је за корак ближи откривању тајни микрокосмоса који је он заправо и самим тим, за нијансу ближе одговорима на питања која га море.

Али, где се налази то наше божанство? Већина ће га тражити на небу, високо, изнад звезда, а ја бих га сада потражила дубоко у себи. Оно што ме води кроз

живот су разум, морал и емоције подупрте савешћу, од стране Сократа давно описане као глас божји. Дакле, управо је савест то божанско што носимо у себи, тај божански глас, који је некада изузетно јак, а некада је само шапат. А тај шапат, није ништа друго до интуиција, а интуиција је невидљива веза са оним бићем које крије одговоре на сва питања.

Али шта када ја нисам довољно јака да сама следим тај глас који чујем. Онда ми је потреба припадност заједници, И многи се у том тренутку окрећу религији. Религију, од латинског глагола религare, поново свезати. Веза са Богом, са људима, И пре свега веза са земљом. Бог је тај кроз кога се истина јавља И осветљава ми пут кроз мрак незнაња у коме постојим, обећавајући да че се на крају пута, на крају живота, указати у целости.

Дакле, ако се окренемо, схватамо да све оно о чему сам говорила до сада, сви људи на које смо заједно мислили, верују искључиво у једну ствар- у сазнање, у истину.

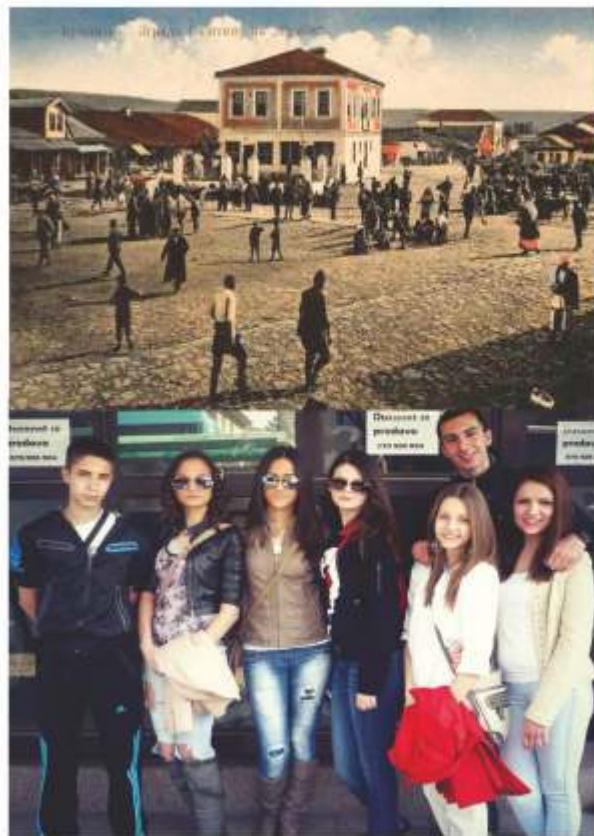
И и даље се питамо ко смо. Рећи ћу вам! Ми смо бића чија је сврха трагање за одговором на то питање. Ми живимо да бисмо постављали питања. И стога ћу вас питати само још једно: знate ли како је Аристотел описао божанство? За њега је оно непокретан покретач. Сликовито приказано, замислите реку. Рађамо се на једној обали, а умиремо на супротној где се налази она истина. И она је та која на с зове својим сајем И енергијом којом исијава, остављајући живот. Где? Управо између обала те реке! Живот је мост којим прелазимо на супротну страну. Циљ је да се сетимо толеранције коју сам поменула на почетку и да одживимо живот скромно, не ометајући друге, пуштајући их да бирају пут којим прелазе реку. Сетите се, сви ћемо се срести на супротној обали. Заšто одлагати тај сусрет гађајући каменом и рушећи туђе мостове, кад нас то једино оставља у страху да ће неко срушити наш.

Миљана Марковић I-8 и Нина Миленковић III-2 добиле су похвале.
Честитамо!

Кумановско искачање и излегување

Викенд између 19. и 21. априла био је један од незаборавних за ученике наше гимназије који су учествовали у узвратној посети кумановској гимназији. После 3 сата вожње били смо пред гимназијом „Доце Голчев“. Уморни, свако је пронашао свог домаћина и полако кренуо ка кући. После кратког предаха спремили смо се и отишли на организовано друженje у етно кафани. С обзиром на сличности у култури и менталитету, нашим ђацима није било тешко да се брзо уклопе и лепо забаве, чак ни онима који нису учествовали у посети Куманова Нишу. Сутрашњи дан је био предвиђен за пут у Скопље, одакле смо после 5 сати донели завидну количину утисака и сувенира. Упркос умору који смо осећали након овог излета и те вечери смо изашли. Овог пута се нас наши домаћини водили на њихова омиљена места за изласке. Уживали смо у ноћном животу Куманова. Последње јутро су неки искористили да набаве сувенире, неки су пак одмарали од синоћње забаве. На растанку, испред аутобуса је било много договора о поновном виђању пре наредне школске године и наставку новостечених пријатељства.

Стевановић Кристина I7

Алексиначки Пекарски дани

Већ седам година заредом Пољопривредна школа „Шуматовац“ у Алексинцу организује традиционалне Пекарске дане. Прошле године је свечаност одржана од 17. до 19. октобра, а етно секција наше школе имала је прилику да покаже своје, и диви се неким од најлепших пекарских рукотворина.

Ми смо се, после пола сата вожње комбијем, напокон искрцали испред Дома омладине у Алексинцу где нас је професорка географије, Милица Златановић, провела кроз мноштво мирисних штандова.

Представници различитих средњих школа из Јужне Србије и шире неуморно су показивали посетиоцима своје умеће, смејали се и шалили са нама и говорили о значају славског колача за Србе и о обичајима везаним за славске обреде. У овако мирисној и помало брашнастој атмосфери, чланови етно секције имали су прилике да виде много лепих колача и на kraju пођу кући пуни позитивних утисака који су током дана нарастали као квасац.

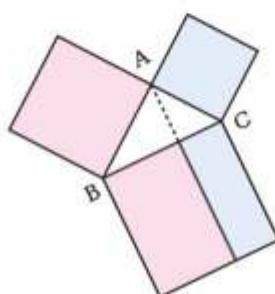
Свим читаоцима „Гробија“ топло препоручујемо да и ове године посете Пекарске дане и допринесу одржању наше културне баштине, али и да уживају у једном лепом, новом искуству.

Тина Раденковић I6

Годишњица пробоја логора логора „Црвени крст“ у Нишу

Дан пробоја логора из сабирног логора на Црвеном крсту у Нишу, 12. фебруара 1942. године обележен је и ове године.

Манифестација је отпочела нашим окупљањем око простора између 3 помоћне зграде комплекса, а затим пристизањем војних лица високог ранга међу којима је било и старих бивших генерала. На крају је догађај увећан маршом војника који су се придружили овом чину. Сви су посматрали свештена лица која су молитвом одржали помен логорашима. Ветар је био оштар, па се чинило да су духови логораша наговештвали своје присуство. Један старији човек, један од преживелих логораша, одржао је говор у част палим затвореницима. Приказао нам је слику логораша који голим рукама кидају жицу и тела која су немоћно остала на њој. Њих 42 остало је на жицама, 105 је побегло а 11 немачких војника је погинуло, па је за одмазду стрељано 1100 цивила из нишког краја. Наш аплауз је био довољно гласан да не увреди живе и довољно тих да не узнемири мртве. Тада се центар збивања померио у близину једне од високих осматрачница са којих су некада Немци вребали затворенике. У том углу некада оивиченог жицама, а након пробоја високим зидовима, војни оркестар је свечаном музиком пратио старог логораша док је овај тихо полагао венце палим друговима.

Живковић Микица II-5

Математичари

Један од највећих математичара данашњице, Даглас Бриџис, средином јануара посетио је наш град у жељи да види какви су услови за развој науке код нас, а takoђе и да своје огромно знање подели са нама. Бриџис истиче да је као један водећих математичара за конструтивну математику обишао цео свет, али да је посета нашем Дому ученика на њега оставила посебан утисак, јер сва та деца, без обзира на услове, имају жељу да уче и унапређују своје знање из математике.

На Машинском факултету, 18. Јануара 2013, професор Бриџис је одржао предавање о свом виђењу конструтивне математике у савременом свету. Предавање је било намењено свима заинтересованима.

У организацији проф.Соња Стевановић, двадесетак ученика наше школе приступало је предавању. Тема о којој је говорио професор добра је компликована, али он је објашњавао језиком који смо ми, гимназијалци, могли да схватимо.

Професор је био задивљен интересовањем младих људи за науку у нашем граду, а ми оним што нам је он показао. Вратио се на Нови Зеланд, али је изразио жељу и наду да ће поново доћи и да ће он једнога дана присуствовати нашим предавањима, јер то је заправо суштина науке... Ширити је и унапређивати.

Ален Хоџић III5

Разговор са професором

Бојана Голубовић, професорка филозофије

Мудар није само онај који много зна, већ и онај чија су знања корисна (Есхил)

1. У школи, за катердром... Да ли је то оно што сте одувек желели да радите?

Сваког дана улазим са осмехом на лицу у зграду ове школе и са осмехом на лицу излазим из ње. Деца су најзаслужнија за моје добро расположење; посебно ме радује онај тренутак кад се осети размена идеја између наставника и ученика. То је процес у којем узајамно учимо једни од других без задњих намера и себичних интереса, већ искрено, љубећи мудрост.

2. Када сте се и зашто определили за филозофију?

У филозофију сам се заљубила у трећем разреду гимназије, слушајући часове логике и ишчитавајући "Историју грчке филозофије" Луђана Декрешенца коју сам игром слушаја, на читање добила од садашњег колеге Пеђе Радојковића, наставника српског језика и књижевности. Привукла ме је питањима, хоризонтима који би се отварали попут могућих одговора, ексцентричним приступима стварности која је до тада била подразумевајућа.

3. Да ли сте задовољни како ученици прихватају ваш предмет?

Попут малог детета. Ученици су углавном врло одговорни, поштују договоре, радознали су, изнимно креативни и за ових неколико месеци колико заједно изучавамо филозофију, постали су прилично смели да поставе права филозофска питања.

4. Како успевате да у данашњем, трулом друштву, заинтересујете успавале ђаке за градиво које је прилично апстрактно посебно за оне који нису навикили да размишљају?

Љубав. Загледам се у очи, пратим да ли им се душа пробудила или спава; кад се успавају, на лицу места смишљам приче и методе да их пробудим. Враћам их најранијем детињству и охрабрујем да се заувек питају: "Зашто?" А, деца ко деца, воле да се играју!

5. Шта мислите о данашњим гимназијалцима?

Другачији су од гимназијалаца моје генерације. Заједничко је то што су гимназијалци тада и гимназијалци сада подједнако жељни знања. Разлика је у томе што су наши ауторитети били родитељи и професори, а ваши медији и друштвене мреже.

6. Да ли бисте препоручили својим ученицима да студирају филозофију у данашње време?

Упишите оно што волите. Један је живот, а сврха живота није стицање профита у новцу, већ у пријатељима и знању, бескрајно оплемењивање духом.

7. Да можете да водите разговор са једним филозофом (живим, или мртвим) кога бисте изабрали и зашто?

Анри Бергсон. Његова филозофија је за мене елан витал. Инспирише, одмара, развија. Разумемо се он и ја.

8. Да ли постоји српска "филозофска школа"?

Јасно одређени правци и квалитетнија, целовита тумачења стварности нису издвојива кроз историју српске филозофске мисли. Правац који је покренуо нови талас мишљења у СФРЈ, тзв. "пракис филозофија" (Бошњак, Грлић, Кангра, Супек, Марковић, Тадић, Попов, Загорка Голубовић) био је последњи озбиљан покушај. Српски филозофи се данас позивају на учења Руђера Бошковића, Николаја Велимировића, Јустина Поповића, Михајла Ђурића, Ксеније Атанасијевић, иако ту нема озбиљнијих филозофских система. Цитирају свог професора филозофије права и политике, Лазара Вркатића: "Једини допринос који је Србија дала филозофији је тај што је у оним тамо одајама (показује руком на Петроварадинску тврђаву) неко време био заточен Рене Декарт. Ко зна, можда је баш нешто ту написао."

9. Да ли има услова да се филозофија развија у нашој земљи?

Услови за филозофију има у свакој земљи, па и на пустом острву. Разговор са самим собом јесте филозофирање.

10. Будући да сте и мајка троје деце како успевате да ускладите све обавезе у школи, наставу и вођење дебатног клуба. Успевате ли да свemu посветите једнаку пажњу?

Не размишљам о томе. Пустим да све иде својим током. Понекад се само уплашим да не "промашим" договорени термин. Што се тиче додатне наставе из филозофије, до септембра ћу је држати он-лине (дељењем интересантних филозофских прилога, текстова, филмова), а од септембра, званично, у учионици. Дебатни клуб не зна за распуст! Од следеће године у оквиру дебатног клуба отварамо беседнички клуб. Интересовање је велико, па како одолети?

11.Шта замерате школском систему?

Конкретно: план и програм предмета филозофија за ИИИ разред гимназије и недостатак квалитетног уџбеника.

12.Како мислите да треба мотивисати младе да више раде и размишљају?

Ја волим онај проверени "шок метод", који не постоји као званичан метод у уџбеницима методологије, али увек успеха. Кад приметим да је ученицима "свеједно", да су равнодушни и инертни у промишљању, ја их неким примером, сликовито изместим из позиције у којој су тако лепо ушукани и "поставим" у сред приче. Онда, кад се збуње, уплаше, наљуте, ја знам да је мишљење са њима почело. Кад се добра мисао пробуди, рад не изостаје! Проблем овога друштва је тај што оно користи "анти-шок" методе којима успављује. Хвала богу, па има филозофије у школама!

Разговор обавила Александра Недељковић III-2

Филозофска олимпијада

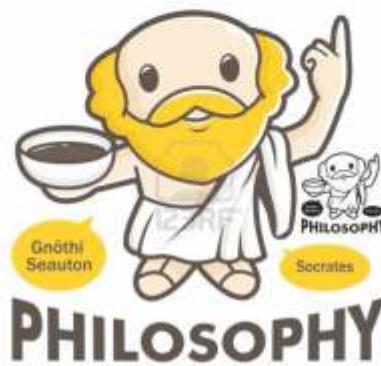
Дана 24.03.2013. године у Пожаревачкој гимназији одржане су националне квалификације за Међународну филозофску олимпијаду за ученике средњих школа. Квалификације су одржане трећу годину за редом, са до сада рекордним учешћем 17 школа и екипа.

Ученици су писали есеј на енглеском језику, бирајући једну од четири задате теме. Ове године задате теме биле су цитати Дарвина, Витгенштајна, Спинозе и Клеркегора.

Нашу школу представљали су Михајло Илијић IVБ и Мирољуб Марковић IV8. Рад Мирољуба Марковића на тему: „We must, however, acknowledge, as it seems to me, that man with all his noble qualities, with sympathy which feels for the most debased, with benevolence which extends not only to other men, but to the humblest living creature, with his god-like intellect which has penetrated into the movements and constitution of the solar system-with all these exalted powers-Man still bears in his bodily frame the indelible stamp of his lowly origin”.(C.Darwin) није ушао у финале. Рад Михајла Илијића на тему: „There are, indeed, things that cannot be put into words. They make themselves manifest. They are what is mystical.” (L. Wittgenstein) ушао је у финале и освојио 7. место. Овај пласман је изузетан, а посебно с обзиром да ученици наше школе први пут учествују на Националним квалификацијама. Напоменула бих да је рад Михајла Илијића једини рад на овим квалификацијама који је освојио максималан број бодова од стране једног евалуатора.

На слици: свечано отварање - с лева на десно директорка Пожаревачке гимназије Д. Жуковски, Милош Јеремић - професор филозофије у Пожаревачкој гимназији и главни организатор, председник и секретар СФД С. Кањевац и У. Поповић

Бојана Голубовић

Дан књиге

Обележава се Дан књиге!

Пред вратима се чује...

„Шта је то?”

Ђаци гимназије, ваши другови, играју познате ликове из Стеријиних комедија, Тврдица и Зла жена.

„Ма, то смо ми читали! Досадно је! Спава сам се, устали смо јутрос много рано... Ко ће сада да седи још пола сата и гледа неке тамо „глумце“, како скакућу по сцени!”...

Ипак, сала Гимназије се напунила и глумци II1, заједно са екипом из IV2 и професорком српског језика и књижевности, Невенком Божовић, отворили су изложбу фотографија славних српских књижевника.

На паноима су се могли видети цртежи талентованих ђака, који су сав свој дар и љубав ка цртању и сликању унели у израду портрета најпознатијих књижевника. Гледали су нас, ту, поред позорнице, Десанка Максимовић, Надежда Петровић, Иво Андрић. Да су могли да проговоре, они би сложно узвикнули чувену Доситејеву реченицу:

„Књиге, браћо, књиге, а не прaporце и црквена звона!” Водитељи су отворили програм, доџаравајући амбијент и одећу из 19. века. А потом, ето и самог Стерије, са вешто нашминканим бркчићима и зулупима, пластичним штаом, у очевом оделу из 91. године. Држи Стерија лекцију лепој фрајлици, која замахује лепезом тако јако да су сви мислили како ће полетети и ѡдарити у плафон.

Чим они завршише, на сцену изађоше неке модерне гимназијакле, обучене „по последњој моди”, у хаљине својих баба и просто очарајућима мајамама на главама. Веле: „Вратило се то у моду!” Зла жена се дури и јури по сцени вичући: „Докле ћеш ме јести, Луциферу један! Хијено женска!” Глас јој је толико громак да су сви мислили како служавка Перса неће дочекати срећан край у представи.

У наредном делу представе ето ти Пеле, те и она мало збори са Персоном, а ова се чуди, и чуди и чуди, те кад се њих две повукоше, а оно Јуца и Катица ступише да мало и оне пред свима прозборе. Мајка учи ћеру само најпаметнијим и замислима које су одвећ важне за опште образовање. Говоре о шминки, музики, како се гледају момци и, наравно, како сигурно ходати. А, ако неко до сада није познавао тајну сигурног „одења”, сада ће морати попунити слободно време вежбањем. Зашто? Јер, забављати ноге онако, попут чапље, то могу само разгибани и увежбани људи. Ако мене питате, најбољи избор је ритмичка гимнастика. После ње ће лепо „одење“ ићи ко од шале.

Нека имају то на уму глумице Каћа и Петра.

Последњи на сцену излазе само најлепши! То су неки погрбљени патуљак, који се пред приредбу

вероватно, добро окупао у брашну, и његов господар лукави кир Јања. Чита он рачун слуги Петру, толико брзо, да у публици већ ваде телефоне да зову хитну помоћ, јер се чини да ће овог ударити инфаркт!

Пошто слуга Петар добије батине и заједно са Јањом излази са сцене, публика остаје на ногама. Дан књиге обележили су они које књиге поштују и схватају њихов значај и лепоту! Поред глуме, читаву атмосферу обојио је предивним гласом Лука Милојковић из IV2 певајући старе градске песме из Стеријиног доба.

Стога, још једном похвале учесницима II1 и IV2 који су организовали и изложбу и представу и музичку пратњу: Динић Марија, Грубер Милица, Дарабош Јелена, Војиновић Марко, Алексић Олга, Јоцић Христина, Аранђеловић Андреа, Костић Петра, Костић М. Катарина, Шчепихин Петар, Костић Лазар, Станковић Миљана, Милојковић Лука, Цинцаревић Сања, Вранић Александра, Професорка Невенка Божовић.

Костић Лазар

Награде

ТАКМИЧАРИ ВИШЕГ РАНГА ТАКМИЧЕЊА

Име и презиме ученика	Ниво такмиčења	Предмет	Освојен о место или награда
Иван Стошић	Међународна информатичка олимпијада, Сираконе,Италија	Информатика	друго
Станислав Тодоровић	Интернационална јуниорска научна олимпијада, Техеран, Иран	Група предмета	треће
Анђела Шарковић	Женска мат. олимпијада, Луксембург,	Математика	прво
Анђела Шарковић	Државно,Београд, пласман на српску мат. олимпијаду	Математика	прво
Анђела Шарковић	Српска мат. олимпијада, Београд,	Математика	друго
Жарко Ранђеловић	Државно,Београд, пласман на српску мат. олимпијаду	Математика	прво
Жарко Ранђеловић	Српска мат. олимпијада, Београд,пласман на Светску мат. олимпијаду	Математика	прво
Димитра Једанчијировић	Државно, Београд,	Математика	прво
Ирина Ђорђевић	Државно, Београд	Математика	друго
Иван Стошић	Државно, Београд	Математика	друго
Марко Станковић	Државно, Београд	Математика	треће
Јован Вјештица	Државно, Београд	Математика	друго

Јована Тодоровић	Државно, Београд	Математика	треће
Анђела Живановић	Државно, Београд	Математика	треће
Иван Стошић	Државно,Београд пласман на Српску финанчарску олимпијаду	Физика	прво
Никола Андрејић	Државно,Београд пласман на Српску финанчарску олимпијаду	Физика	друго
Станислав Тодоровић	Државно,Београд	Физика	треће
Јанко Ранђеловић	Државно,Београд	Физика	треће
Ирина Ђорђевић	Државно, Београд	Физика	треће
Анђела Живановић	Државно, Београд	Физика	треће
Никола Костић	Државно, Београд	Физика	треће
Душан Живановић	Државно за основне школе, Зрењанин, пласман на српску физ.олимпијаду	Физика	друго
Даница Спасић	Државно за основне школе, Зрењанин, пласман на српску физ.олимпијаду	Физика	треће

Марко Станковић	Државно, Ниш пласман на српску инф.олимпијаду	Информатика	прво
Марко Станковић	Српска инф.олимпијада,Београд пласман на Светску информатичку олимпијаду	Информатика	прво
Иван Стошић	Државно, Ниш пласман на српску инф.олимпијаду	Информатика	друге
Иван Стошић	Српска инф.олимпијада,Београд пласман на Светску информатичку олимпијаду	Информатика	прво
Јована Тодоровић	Државно, Ниш 23.3.2013, пласман на српску инф.олимпијаду	Информатика	друге
Давид Вукојевић	Државно, Ниш пласман на српску инф.олимпијаду	Информатика	друге
Давид Вукојевић	Српска инф.олимпијада,Београд	Информатика	треће
Иван Дејковић	Државно, Ниш пласман на српску инф.олимпијаду	Информатика	треће
Иван Дејковић	Српска инф.олимпијада,Београд	Информатика	треће

Предраг Стаменковић	Државно, Ниш пласман на српску инф.олимпијаду	Информатика	треће
Душан Живановић	Државно за основне школе, Београд пласман на српску инф.олимпијаду	Информатика	прво
Миљан Костић	Државно, Ниш	Историја	друго
Илија Стојановић	Државно, Ниш	Историја	друго
Анђела Павловић	Државно, Књижевна олимпијада, Сремски Карловци,	Српски језик и књижевност	друго
Станислав Тодоровић	Српска математичка олимпијада, Београд, пласман на јуниорску балканску математичку олимпијаду	Математика	прво
Александар Арсић	Републичко такмичење у решитовану, Ваљево	Српски језик и књижевност	четврто

Честитамо!

Коњ према јунаку

Све је почело од Тројанског...

Ученици 1/5 тумачили су Илијаду, тражили одговоре на питања, (не)прихватали туђа мишљења, борили се за своя, лутали кроз лавиринте љубави, части, гнева, а онда, поклон Грка Тројанцима – коњ.

Са коментарима о изразу „Не веруј Грцима чак и кад дарове носе“, ево и једне неочекиване примедбе паметнице Маје Стојковић: „Професорка, у сваком делу које смо анализирали, имамо неког коња“.

Хајде да видимо: Рани јади, Туга, Први пут с оцем на јутрење, Бановић Страхиња, Златна јабука и девет пауница, Девојка бржа од коња...

Стварно.

Одмах чусмо и Миланов предлог, да дамо коњу место које заслужује и да на следећем часу кажемо све што знамо о тој животињи, да откријемо колико је, збиља, важан, утврдимо славне коње и њихове јунаке.

Ево нас поново заједно.

Почесмо да плетемо причу.

Димитра прочита како је коњ настао: „Створи ми биће које ће бити лагано и брзо као ти, верно, племенито и снажно и које ће на својим леђима носити человека“, речи су које је Бог при стварању света упутио ветру, након чега је створио коња.

Урош нас обавести да је коњ сисар, билојед, копитар, теглећа животиња, а Милић, да кад се роди, коњ је ждребе, женски је – кобила, а остарели – рага.

Димитрије додаде да је алат – коњ црвенкасте боје, вранац – црне, кулаш – смеђе, дорат – тамносмеђе, ђогат – беле...

Списак – бескрајан.

„Он има и чула, развијенија од человека“, значајан је био Јаков, и додаде да је прва животиња коју је човек припитомио.

Подижући фотографију, Михајло узвикну да човечанство дугује коњу за свој развој колико и точку и ватри, „а без њега“, надовеза се Вања, „човек не би био ни земљорадник, ни путник, ни авантуриста, ни владар, ни ратник“.

Милош примети да су упечатљиви трагови коња у историји, митологији, уметности.

Сви су знали све:

Емили, да се коњ Хајдук Вељка звао Кушља и да је био прави борбени коњ, Душан, да је српски Ахил, Бановић Страхиња, имао Ђогина на чијем седлу је умро после Косовског боја, а Младен, да је Зеленко, коњ Дамјана Југовића, Јована да је Јабучило, једини бели митски и трагични, коњ српског Херкула, војводе Момчила, Илија, да је Ждралин, коњ Милоша Обилића, погинуо у боју на Газиместану.

Пиљић настави да су коњ и јахач повезани: Марко пије, а пола Шарцу даје, Зеленко вришти јер је Дамјан погинуо... Чусмо и стихове!

Стефан закључи да ратници не могу без коња. И у свим причама света ова је животиња спојена са јунаком: Букефал са Александром Македонским, Марсов Мач – са Атилом, Маренго – са Наполеоном, Жоес – са Карлом Великим, Магнолија – са Џорџом Вашингтоном, Арион – са Хераклом...

Анђела се сети браће Јашкића који се нису свађали кад су делили имање, али су коњ и соко били разлог сукоба.

Мина примети да увек у причи о коњима употребљавамо прошло време.

„Шта је коњ представљао, у ствари?“, запита се Миљана.

„Био је симбол снаге, брзине, па самим тим, и моћи онога који га је имао. Дакле, све,“ чусмо и Милицу. „Уз то, то је интелигентна и верна животиња, која је умирала за свог господара, напомену Сашка, а Наталија, да је однос између коња и човека заснован на обостраном поверењу, оданости, сигурности.

Позитивних осећања сваке врсте.

„Какво обиље емоција“, уздахну Катарина.

Причању (као да) није било краја.

„Дајем царство за коња!“, узвикну је Небојша, цитирајући Ричарда III, краља Енглеске.

Уз громогласан смех, зачу се Сара:

„Да ли коњ данас има ту важност?“

„Има га, у аутомобилима“, звук звона надјача Луку.

„Да, данас коња замењују сви коњи који се налазе у машини“, у глас се сложише Димитрије и Никола.

„Опет је човек моћан“, поносан је Милош.

Како то тужно звучи.

Али, то је већ нова прича.

Наше петнаестогодишње плетипричалице исплеле су своју.

Милена Јовановић

Оноре Домије
- Дон Кихот напада ветрењаче

The 25th Annual Putnam County SPELLING BEE

Градско такмичење у спеловању енглеских речи "Spelling Bee", одржано је 14.05.2013 у сали Народне библиотеке у Нишу. Такмичење је организовао Амерички кутак у сарадњи са студентима англистике и лекторком Клијером Мартин. Учествовали су ученици свих нишских гимназија.

Прво место на такмичењу је освојио Новаковић Тома, а друго Ивановић Емилија, ученици наше школе. Тиме су, поред награда које су добили, стекли и право учешћа на такмичењу за студенте, а и наставили традицију побеђивања наших ученика на овом такмичењу.

Spelling bee. За неупућене, такмичење у спеловању. Ништа посебно, зар не? То сам и ја мислио. Неколико минута касније руке су ми се тресле од нервозе. Колико год апсурдно звучало, спеловање једне речи од седам слова захтева огроман напор, менталну спремност и имуност на трему. Још и публика. Посматра. Чека најмању грешку. Један круг, други, трећи, седми...И опет. И онда схватиш да сте остали само још вас двоје. ПАНИКА.

До тог тренутка правила су била јасна и једноставна: добијеш реч. Знаш-идеш даље, не знаш-испао си. А сад, нас двоје преосталих се надмећемо. Не смем да погрешим јер онда је готово. А друго место је најгоре. Больни си од већине, али онда знаш да ти је само мало фалило да будеш први. Поднеси то! Паника чини своје, обоје правимо ситне грешке. Почиње да се све развлачи, време стаје. Тома! Твоја реч-myriad. Чекај, ја знам ово: M-Y-R-I-A-D! Тачно! Честитамо!

Новаковић Тома I/7

Матурско вече

Дан после....

Додела награда...

...покретачима фестивала науке - професорима и ученицима

...часопису ГроГи

...Светосавска - Теодори

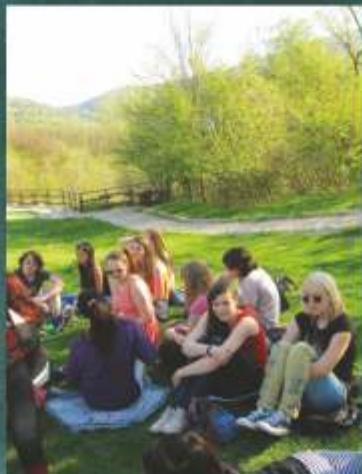

...одбојкашима

Честитамо!

My speech

Сећање на Десанку Максимовић

Веслом кроз Европу путевима

Цара Константина

Чланови весла клуба "Насисус", Дејан Тонић и Александар Ђорђевић 2. јуна ове године упутиће се на веома необично, а пре свега узбудљиво путовање. Како наш саговорник Дејан каже, на овај подухват одлучили су се прошле године и то потпуно случајно, водећи необавезан разговор. Ипак, одлучити се за овако нешто није ни мало неизбиљно и захтева пуно времена, труда, средстава, али пре свега жеље за авантуром и нечим новим.

Наиме, двојица пријатеља ће обићи све градове у Европи који су од великог значаја за цара Константина а то су Рим и Милано (Италија), Арлес (Француска), Триер (Немачка) Лодон и Јорк (Енглеска). Наравно, биће и доста успутних станица као што су Париз, Солун, Љубљана.. Планирају да прелазе у просеку 300-400km у току дана и то брзином од око 70-80km/h , а крајња километража би требало да износи између 7500 и 8000km.

Интересантно је то што им није циљ да промовишу историју града Ниша већ да причају о будућности, склопе нова пријатељства, упознају чланове других весла клубова и да пре свега, уживају у томе. Носе велики број поклона, како од града Ниша, тако и од весла клуба "Насисус" у чијој се организацији и спроводи пут. Са 2 камере и 2 фотоапарата ће забележити сва своја искуства а по повратку ће организовати изложбу тих фотографија и на тај начин Нишу пружити нешто ново и сасвим другачије.

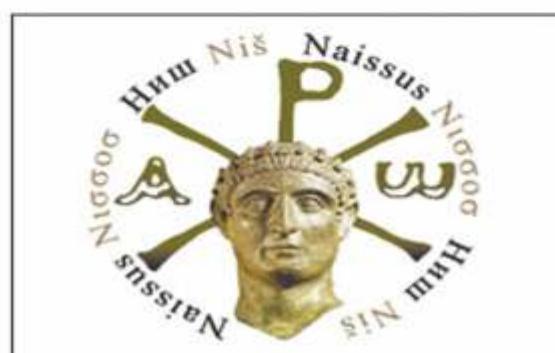
И само путовање ће бити необично јер боравка у хотелима неће бити, а ноћу ће камповати. Између 2 весле из осамдесетих година, при сваком стајању биће разапета цирада која ће, како кроз смех кажу слати јасну поруку ко смо и који је циљ нашег путовања.

Дејан је весле заволео још у првом разреду средње школе, али је своју прву купио тек по повратку из Енглеске 2004. године. Данас их има 11 у својој колекцији. Најдража му је она из 2006. године коју је читаве 4 године рестаурирао. То је само један од показатеља колика је посвећеност пребрана да би се успело у нечemu.

Припреме за пут полако се приводе крају, времена је све мање а узбуђење расте.. На тргу Републике ће 2. јуна бити одржана журка поводом поласка на пут, а 28. јуна, на Видовдан, бројне Нишлије ће дочекати двојицу веспароша са овог великог пута . Обе журке ће бити хуманитарног карактера а сав прикупљен новац намењен је Дому за незбринуту децу Душко Радовић из Ниша.

Кристина Милосављевић
Александра Крстић II3

БИЦИКЛИСТИЧКИ МАРАТОН

„БРАТСТВО И ЈЕДИНСТВО“

Ја сам Павле Ранђеловић, бивши ученик Гимназије „Светозар Марковић“, а сада редован студент Електронског факултета Универзитета у Нишу. У своме граду, а и много шире, познат сам као бициклиста – циклотуриста. Овим спортом се бавим већ 4 године, и за сада сам, возећи туре и маратоне, „пребрисао“ нешто више од половине дужине земљиног Екватора (око 20 хиљада километара), и обишао преко 350 насељених места, махом у југоисточној и централној Србији. За ову годину сам планирао да извозим мега-маратон кроз четири југословенске републике, симболично назван „Братство и јединство“. Детаљна маршрута је: Ниш – Крушевац – Краљево – Чачак – Ужице – Вишеград – Горажде – Фоча (Србије) – Плужине – Никшић – Цетиње – Котор – Херцег Нови – Дубровник – Неум – Метковић – Мостар – Коњиц – Сарајево – Хан Пјесак – Зворник – Лозница – Ваљево – Горњи Милановац – Крагујевац – Алексинац – Ниш. Овај маратон, дугачак близу 1800 километара, возиће самном и Стефан Лукић, студент Универзитета у Београду, оснивач клуба „Spartan Warriors“, и већ прослављени циклотуриста, који је бициклом спојио Чачак са Хиландаром, Темишваром, Јадранским приморјем итд. Ове вожње су мисија младих људи - студената, мисија добре воље којом жељимо да уклонимо психолошке баријере које су вештачки наметнуте у блиској историји, јер спорт, као ни здрав разум, не познаје границе. На досадашњим маратонима сам имао много позитивних искустава. И Стефан, такође, пролазећи кроз југословенске републике, никада није имао ни једну лошу реч о било коме. Штавише, сви су му на том путу помогали. И ми смо једни од оних људи који воле да помажу другима.

Маратон је концептиран тако да се осети „душа“ јужнословенских народа, па је у складу са тим планиран обиласак многих културно-историјских споменика, као што су мост преко Дрине у Вишеграду, Андрићград, Цетињски и Пивски манастир, црква Св. Василија Острошког у Никшићу, дворац краља Николе Петровића, маузолеј на Ловћену, стари градови под заштитом УНЕСКА – Котор и Дубровник, стари мост у Мостару, чувена сарајевска Башчаршија и још много тога.

Све ово ћемо „прелити“ природним лепотама кањона Дрине, Пиве, Неретве, плаветнилом нашег Јадрана, Боке Которске, Пељешца, голетима Дурмитора, брдовитом Далмацијом и, чини се, питомим планинама као што су Прењ, Белашница и Тара. На крају маратона уследиће Поцерина и Шумадија, да би последњих стотинак километара маратона провели одмарajuћи се у равници Поморавља. Дневно ћемо прелазити 180 – 200 километара, са краћим или дужим задржавањима у неким местима, али ће се маратон извести без прекида. Много тога зависи и од временских услова, за које се надамо да нам неће правити проблем.

Циклотуризам је један од најскупљих спортуа. Јефтинији начин подразумева спавање у шатору и вожњу бицикла који не би био тако поуздан. Ту су и трошкови хране и пића, углавном воде. Ипак, важна је техничка опремљеност бицикла, јер је конфигурација терена често лоша. Ту су и дресови. Неки људи могу да приуште сами себи све то. Стефан и ја смо сами купили своје бицикле. Дугујем захвалност и бившем председнику општине Пантелеј, Славиши Динићу. Општина ми је донирала новац пре 2 године, и тада сам купио нове точкове. Трошак по дану може бити од 15 до 20 евра. Ми ћемо се потрудити да сами то финансирамо, али смо отворени и за потенцијалне донаторе, које бисмо рекламирали на дресовима.

Бицилизам као спорт доприноси пре свега здрављу, и физичком и психичком, циклотуризам вам отвара видике и прелепо је када схватите да на овај начин можете да проведете део лета, а да вам се живот не своди само на кафиће и дискотеке, које су саставни део и нашег друштвеног живота.

Поред циклотуризма, велики сам заљубљеник и у фотографију, а познат сам по томе што имам више изабраних фотографија од стране уредништва најпознатијег модног часописа на свету „Vogue“, и по међународним изложбама које сам, за сада, имао у Београду, Врњачкој Бањи и Сокобањи. Зими планинарим често и на планини сам направио дивне фотографије. Спој циклотуризма и фотографије је такође фантастичан и нешто за мене стварно јединствено. Исту релацију можемо прећи и колима, али исте фотографије нећемо направити. Када путујете аутом поред неких места прођете и не запазите детаље, не можете се баш на сваки километар заустављати. Овај спорт вам то омогућава.

Наше активности читаоци могу пратити на Фејсбуку страницама: „Бициклом по Југославији“ и „Спартанци Чачак“.

На крају бих цитирао Васку Попу: „Љубиш ли стопалом земљу ову – дођи! Газиш ли је – врати се, путниче!“

Павле Ранђеловић,
бивши ученик гимназије и студент Електронског
факултета

Лепша си него што мислиш

Један младић размишља пред спавање о свом пропалом састанку са девојком. Непрекидно се преиспитује, али никако не наилази на одговор зашто је све пошло наопако. Изнервиран пре него ли што се окрене и заспи мрмља себи у браду: "Када бих барем могао на један дан да знам о чему девојке размишљају".

Наредног јутра, младић, који је још увек утучен због јучерашњег лошег искуства полази у школу. У сусрет му иде лепа девојка локнасте косе и сањивих очију. "Када би само моја коса била равна, можда бих и била лепша". Младић остаје запрепашћен неким женским гласом у својој глави и наставља мислећи да је поспан. Пролази поред једне групице девојака и природно их одмерава онако како то момци обично чине али бива презасипан различитим женским гласовима у глави. "Да сам само виша као оне што су.". "Када бих само могла да смиршам и будем згодна, тада ми се не би смејали". "Питам се да ли овај дечко мисли да сам много ружна...вероватно, зашто би ме гледао овако чудно?". Младић застаје већ јако уплашен за себе, осећајући да му се врти у глави док упорно чује женске гласове. Превише их је, мешају се, неки су јако тужни, неки јако бесни. Тада швата шта се дешава...он чује њихове мисли, баш као што је то и тражио. Запањен, размишља који секунд о томе и швата да је свет који чује пројект тугом и много несрећнији него што је икада мислио.

"Лепша си него што мислиш" је један од назива кампање којом се ради на ширењу свести о разорној моћи индустрије лепоте. Лепота је нешто што се данас налази свуда. Слике лепотица у часописима, музички спотови испуњени мршавим девојкама, савршена лица на билбордима...Иако је лепота одувек била актуелна као и тежња ка њој, тек сада, од неког периода страховитог јачања индустрије лепоте, отишла је у крајност у каквој никада до сада није била. Прво што оглашивачи ураде је да нас окруже slikom идеалног женског тела, тако да све научимо колико је важно за жену да буде лепа и тачно шта је потребно. Жене уче од малих ногу да морају проводити пуно времена покушавајући да достигну овај идеал и да осећају срамоту и кривицу када не успеју.

Женско сам. Јако добро знам како је живети у свету у коме постоје јасне дефиниције тога шта је лепо а шта не. Свакодневно ја и моје другарице живимо јако добро свесне, свака својих 'недостатака'. Већина девојака, засипана свим информацијама о лепоти, некако не проналази у свом одразу у огледалу те лепотице са насловних страна. Налази на несавршености и критички сагледава своје тело. Полазимо од жеље да променимо сваку неправилност на нама, ситну или крупну, одбацујући оно што нам је природно дато као ружним. Не полазимо од идеје да прихватимо себе онаквим какве заиста јесмо, већ имамо жељу да сакријемо себе чиме постајемо несигурне у наш изглед, па тиме и самим собом. Не поштујемо себе и понекад мрзимо то што јесмо прижељкујући да смо као "идеали" који су нам дати.

Једна од најтужнијих истине које сам сазнала била је да неке моје другарице сматрају себе ружним. То сазнање поимања њих самих ме је погодило јер апсолутно није било тачно. Лажна слика о свом телу је нешто од чега пати огроман број девојака, чија сам жртва и ја понекад. Иако је у добу пубертета осећати несигурност у себе и свој изглед нормално, сматрам да су јачањем индустрије лепоте, младим девојкама које још увек покушавају да се пронађу наметнути погрешни системи вредности. Мислим да је време да се мало отргнемо од погрешних идеала, да је време да кренемо са прихватњем нормалног и здравог изгледа.

Време је да ово поимање лепоте шватимо као манипулативно средство компанија које желе да продају своје производе. Време је да се слика лажног идеалног тела постигнутог изгладњивањем, пластичним операцијама и фотшопом избрише. Јер шта је лепота!? Лепота је самопоуздање, прихватње себе, осећај слободе и среће. Време је да се окренемо ка правим идеалима лепоте - правим женама које је поседују. Нема потребе тражити их на тв екранима, јер су ту, у нашој околини. То су наше маме, баке, сестре, другарице, учитељице...све оне жене због којих наши животи имају смисла.

Поражавајућа је чињеница да 96% жена себе не сматра лепим. Хајде да покажемо једне другима да нисмо у праву. Хајде да почнемо да ценимо више себе и научимо друге да то чине. Хајде да будемо праве и храбре. Да будемо оно што јесмо. Хајде да завршимо овај рат са лепотом.

Како инструмент са дубоким тоном, ми људи можемо да уобличимо само основно звучање свог живота.

Све остало нам измиче и бива по мери других и за друге.

У другој улици, лево од суда у високој згради, улаз број 6, у стану 149, живео је 505. Ту је становao откако је завршио Правни факултет. Брзо након тога је нашао посао који је волео, а волео га је јер га није узнемирао и није пољувљавао његов убичајени ток „живота“. Свако јутро би устајао у исто време, у осам сати. На путу до продавнице поздравио би комшију 329 који је сваког дана у новом оделу, са великим црном ташном у рукама кретао на посао. У продавници која му је псотала свакодневница, чекале су га исте намирнице које увек купује и топли поздрав једне малде, тамнопуте африканке на коју би промрмљао једва реч, оставио новац и брзо се вратио натраг у стан.

Мали стан није био срећен са много укуса, свака боја намештаја се утапала једна у другу и стварала слику самоће. Стан је кроз мали прозор гледао на једну авлију у даљини, 505 је избегавао да гледа кроз прозор јер му је авлија правила тескобу у stomaku.

Једно јутро се пробудио нешто раније јер је осетио непријатне додире на нози. Откио се и угледао велику бубу, црну као ноћ, изобличену, како му хода уз лист. Брзо је устао из кревета и дохватио једну малу, урамљену фотографију и њоме ударио инсекта. Згожен, бацио је фотографију, на којој су његови родитељи из млађих дана, преко угинуле бубе. Кренуо је до продавнице, али успут није средо комшију 329 у новом оделу. У продавници га није сачекала љупка африканка са кесом његових намирница.

Био је накратко збуњен, али мисли су му отишле на путу до куће.

Улазна врата су била отворена, а у стану су га чекали 329 и африканка са полицијом. Био је пријављен због убиства бубе и морали су да га одведу у Авлију за коју је тек тада сазнао да је затвор. Комшија и тамнопута девојка су били збуњени због таквог његовог делања, мислили су да је фин и повучен младић и да никада не би убио бубу фотографијом својих родитеља.

Он се упорно бранио у чуду, и није му било јасно од када се суди за убиство бубе. Док је студирао, то му нико није помињао.

Управник затвора 666 му је упорно говорио како је крив и не вреди да му се опире јер су сви криви. „Е баш ми треба један такав као што си ти, невин, сви сте ви невини.“ Господину 505 је овај управник деловао врло изобличено као и она бубашвама за коју му суде.

У ћелији је био са неким Хаимом познатим у Авлији по томе што је знао све о сваком и те приче волео да преноси свима. Био је ризница свакојаких искустава, а искуство 505 му је било посебно занимљиво па је цела Авлија до вечери знала његову целу причу. Сви су га осуђивали, питали се како је могао фотографијом родитеља да учини тако нешто.

На суду су га питали да ли је волео и поштовао родитеље. Зашто живи сам, а не са њима? Да ли их је волео? Зашто је њихову фотографију употребио за злодело?

Основно звучање живота станара 505 било је уобличено дубоким тоновима самоће, пустих уздаха и уздаха у тамном стану, дубоки тонови су описивали његов живот, били су му „песма“, обликовали га.

Јаке сметње у том тону, пиштање и немиле звуке, правили су ови људи који су га унезверено гледали и постављали чудна питања. Постао је марионета, а комшија 329, африканка, управник 666 и људи из суда су били прсти који су повлачили конце у које су уткана питања бесмисла. Све му је измакло, његова колотечина дивна и уљуљкана. Оједном му се суди по мери других.

Бачен је у океан постојања, 505 тражи начин да побегне од таласа који га упорно поклапају. Животна стаза му је измерена и на њеном крају он гледа тупе људе док конопац полако затеже његов врат.

Стефана Ристић IV2

Поглед из бивше клупе - Иван Вукић

Иван Вукић је рођен 1987. године у Нишу. Основно и средње образовање стекао је у свом родном граду. Током периода основне школе Иван је успешно учествовао на такмичењима из историје, где је имао истакнуте резултате на републичком и међурепубличком нивоу. Касније, поред редовног средњег школовања, узео је учешће у програму „Достигнућа младих“ у оквиру кога је, као генерални директор, две године водио ученичку компанију Colpo di fulmine. Она је 2004. године проглашена за најбољу компанију ученика у Србији, а Вукић је добио златну медаљу за своје резултате и знање из области менаџмента и бизниса. Следеће године Иван је добио Златну плакету за креативност и предузетништво. Јуна 2006. завршио је Гимназију „Светозар Марковић“, као Ђак генерације.

Дипломирао је на Факултету организационих наука новембра 2012. са просечном оценом 9.30.

Аутор је многобројних радова. Многи су из области управљања и организације, али је не мали број и оних из области здраве исхране, психологије, комуникације, као и литерарних. Написао је преко 30 популарних и 34 стручна рада. Аутор је књиге Темељи здраве исхране. До сада је одржао више десетина предавања на различите теме.

Тренира спортски плес и такмичи се. Освајао је више златних и сребрних медаља. Поред тога, интересују га трчање, планинарење и јахање, а занима се и за фотографију. Иако воли, не зна да пева и нада се да ће једнога дана научити.

Да ли сте задовољни својом едукацијом у нашој школи?

Ја то не бих назвао едукацијом. Едукација је преношење искључиво знања, а третман који појединац овде добија је ипак комплетнији. Овде се, поред знања, негују и преносе и емоције. У нашој гимназији сам добио прилику да се сусретнем не само са законима физике, нервним системом зглавкара и молекулском формулом алкохола, већ и са здравим системом вредности, са једним људским приступом подучавању, са подршком да развијам себе у областима којима желим, као и са феноменалним осећајем заједништва и незаборавним дружењима са другарима. Да нисам био задовољан тиме, сада не бих трошио своје време на овај интервју.

Можете ли да нам кажете неку анегдоту о професорима из наше школе?

Били смо четврта година и требало је да матурирамо за мање од месец дана. Схватили смо да за те четири године ни једном нисмо прославили рођендан нашег разредног. Тако ми испланирамо да, док је он на послу, скокнемо код њега кући и организујемо журку изненађења. Тридесет и четири матуранта са све тортом и рођенданским капицама је некако успело да се угра у дневну собу професора Добропавловића и то уз помоћ његове супруге. Разредни је као и сваки дан откључао улазна врата, изуо се и када је ушао у дневну собу... Било је то легендарно – чак смо и снимили реакцију. Ево, седам година је прошло од тада и ми још увек радо препричавамо све наше догодовштине из тог периода.

Који од професора Вам је највише помогао у одабиру животних смерница?

То је именица која нема једнину. Професор Голуб Добропавловић, мој разредни, је својим очинским ставом усадио у мене лепршав поглед на свет. Ненад Митић је био мој ментор у Јуниор Ачијевмент-у и тиме ми је омогућио да искусим удобност директорске фотографије.

Олга Драгојловић, директорка, стално је јачала моје самопоуздање, тако што је искрено и својски помагала све моје подухвате ма колико они изгледали недостижни у првом тренутку. Професорка Душица Мильковић је инсистирала да ставим руке у чепове и да не заборавим да се опустим. Професорка Коса Голубовић је, ни не слутећи, обликовања мој смишо за хумор. Улога свих њих лежи у томе што су умели да ми дају слободу, а моја, што сам ту слободу умео да употребим на прави начин. Јер то је суштина проналажења себе: морамо да добијемо слободу да се тражимо. Овом приликом желим да се захвалим свима онима који су ми то омогућили - нисам успео да све именујем.

Ваш први сусрет са менаџментом био је у оквиру пројекта „Junior Achievement.“ Како је тада прошла Ваша компанија „Colpo di fulmine“?

Боље није могло. Проглашени смо за убедљиво најбољу компанију ученика у земљи, а следеће године смо стављени ван конкуренције јер смо били далеко бољи од осталих. Осећај је заиста био феноменалан. Био је то један од оних тренутака вредних милион долара.

Који су још тренуци вредни милион долара у вашем животу?

Када те ментор код ког си дипломирао замоли да му, ако можеш, јавиш када постигнеш неки велики успех.

Када трчиш последњих сто метара и прођеш кроз циљ маратона, а посматрачи са стране све време кличу.

Када ти се пријатељ захвали што те познаје и каже да је срећан што може да те назове пријатељем.

Када слушаш аплауз на крају одржаног говора приликом проглашења за Ђака генерације.

Када безазлени флерт у продавници прерасте у нешто више, сасвим спонтано и сасвим савршено.

Када играш енглески валцер и чујеш део публике како те бодри и скандира твоје име.

Када на Калемегдану, у априлској ноћи, уз гитару певаш омиљене песме са неколико добрих пријатеља.

Када маскиран у кловна скокнеш до трафике да купиш жваке и тамо сртнеш професора са факултета који те је овога пута препознао.

Када држиш предавање професорима који су ти некада предавали.

Када се са млађим братом бесцјелно возиш кроз пусте београдске улице у четири сата ујутру.

Када те на централном тргу у Бечу као случајног пролазника позову да покушаш да играш танго, а ти као вишегодишњи плесач прихватиш и уз виолине и овације присутних беспрекорно одиграш танго насрет Беча.

Када те менаџер Coca Cole погледа у очи и каже да си један од седам најбољих.

Када се рвеш са петогодишњом девојчицом и десетогодишњим дечијем, које доживљаваш као своју децу и онда те они на крају загрле најјаче што умеју.

Дипломирали сте недавно менаџмент на ФОН-у. Да ли Вам је и тамо било тако лепо као у нашој школи?

ФОН је одличан факултет зато што има сјајан програм или и зато што оставља могућност студентима, и штавише подстиче их, да буду активни ван факултета. Током свог студирања био сам члан АИЕСЕЦ-а, члан Наставно-научног већа, Делегат у Студентском парламенту. Посебно је за мене значајан студентски часопис ИнтерФОН, чији сам оснивач и који је на мој развој као менаџера имао кључну улогу. Наиме, велики је изазов стварати нешто што раније није постојало. Сећам се опклада појединих асистената

колико ће бројева избацити часопис. Они најоптимистичнији дали су нам 5 бројева (а то су људи којима су процене овакве врсте професија). Мени је првенствено био циљ да ИнтерФОН буде квалитетан часопис и да постоји и након што ја одем. Часопис се развијао паралелно са мном тј. како сам стицао нова знања на настави, тако сам их примењивао и учвршћивао. Данас, ИнтерФОН постоји дуже од четири године, избацио је више од 20 бројева и проглашен је за најбољи студентски часопис у земљи.

Осим менаџмента, која су још Ваша интересовања?

Комуникација, психологија, плес, поезија, књижевност, фотографија, нутриционизам и велнес.

Да ли постоји неки посебан аутор због кога сте решили да почнете да пишете и зашто?

Мика Антић и Иво Андрић. Зато што су генијалци. Када сам имао осам година, писао сам стихове. Имао сам свешчицу у коју сам све то записивао. Та свешница се повлачила по буџацима све док је прошле године моји родитељи нису пронашли и послали ми је у Београд. Читao сам оне наивне стихове које сам писао као дечак и смејући се помислио да бих сада могао да пробам да напишем праву песму. И написао сам је. Једну, па другу – па се накупило. Иза сваке песме коју сам написао, стоји прича како сам дошао на идеју, односно одакле ми инспирација, за ту песму. Али то ћемо неком другом приликом.

Шта Вас је подстакло да почнете да се бавите плесом?

Једноставно сам желео. Плес ми је један од хобија. Он опушта и забавља, а притом активира мишиће (и то много више него што бисте исправа помислили). Поврх свега, плес нас учи како да се крећемо складно и лепо, како да играмо са девојком, а да то изгледа моћно и да прија и једном и другом. Једна од мојих најбољих животних одлука је била да кренем да тренирам плес.

Да ли се поред плеса бавите још неким спортом?

Трчим. Ове године сам истрачао полумаратон. Такође редовно вежбам у теретани. А што се осталих спортиста тиче, када сам био у основној школи, тренирао сам ватерполо.

Окренути сте здравом животу, написали сте књигу о здравој исхрани. Шта вас је навело на то?

Недовољна систематичност и догматска тврђења различитих праваца у исхрани су ме навели да их све упоредим и објединим у јединствен систем здраве исхране. Када сам писао књигу, желео сам да свако ко је прочита буде у стању да схвати шта је то здрава исхрана и да научи да размишља, а не да се слепо придржава савета који су или сувише општи па нису применљиви или сувише конкретни па нису адекватни за неку другу прилику.

А да ли се Ви храните здраво?

То да ли се храним здраво зависи од тога из ког угла посматрамо. Са моје стране гледишта, могао бих да се храним и живим далеко здравије него што је тренутно случај. Ипак, људи који су ми блиски говоре да не познају особу која у толикој мери живи и храни се здраво. У сваком случају, не постоји идеално. Сви ми правимо компромисе и принуђени смо на то. Али не смето тим компромисима да угрозимо своје здравље. То је здрава исхрана у три реченице.

Које језике говорите, и да ли Вас интересују?

Говорим српски, као и све језике који су последњих деценија из њега изведени. Затим: енглески, немачки, шпански, а тренутно интензивно учим француски због наставка студија у Паризу. Сматрам да треба знати више језика јер тако боље можемо да изразимо своју мисао. Некада боље схватам ако нешто кажем на енглеском него на српском. Некада је обрнуто. У сваком случају не шкоди знати макар два.

Омиљена песма/филм/књига?

Немам једну омиљену песму, филм или књигу. Од песама ми тренутно падају на памет: Бон Јови – We were born to follow, Аделе – Rolling in the deep, Галија – Можда сам луд, Пилоти – Свет је леп када сањамо, Гибонни - Либар. Од филмова: Бравехарт, Слумдог Милионаре, Монтевидео. Од књига: Џорџ Орвел – 1984, Кит Девлин – Математички ген, Меша Селимовић – Дервиш и смрт.

Коју врсту музике слушате?

Нисам везан за жанр, колико за песму. У сваком музичком жанру постоје песме које сматрам лепим и оне које не сматрам таквим. Исти је случај и са певачима тј. групама. Ипак, чини ми се да највише песама које волим припада жанровима поп и рок. А од певача/група то су: Бајага, Парни Ваљак, Ђоле Балашевић, Владо Георгијев, Тоше Проески, Ерос Рамазоти, Дино Мерлин, Галија, Гибонни... Да ли планирате да живите у иностранству или да останете у нашој држави?

Видећемо. Тренутно сам студент на Сорбони, у Паризу. Предавања почину септембра и наредне две године нећу бити у земљи. При kraју тог периода имаћу више искуства и моћи ћу да донесем коначну одлуку. Видим своју будућност овде, али не по сваку цену.

СИТНИЦЕ

Живот чине мале ствари.

Велике и не постоје.

У малом се крију чари,
велике се брзо броје.

Живот чине мале ствари:

породица,

и другари;

кафе,

Ане,

и кафане;

познати нам тротоари.

Живот чине мале ствари:

баш детаљи и ситнице.

Велике су

лажно важне,

само су живота скице.

Зато пази,

када малим

стварима те живот такне.

Пази добро,

да ти с'њима

не пролети,

не промакне.

Иван Вукић

25 ствари које сам научио у средњој школи

У разговору са старијима, схватио сам да је средња школа прекретница живота. У њој пронађете себе, пронађете друге. Откријете свет око себе и почињете да га гледате очима интелектуалца, очима одрасле особе. Изађете из старог друштва, и средња школа вас баци у потпуно ново окружење са новим лицима, новим причама и авантурама које вас ишчекују. За четири године, које су уследиле након првог септембра моје прве године у гимназији, учио сам. Почеко сам да гледам на свет другачије, постао свестранији, разумнији, имао занимљиве пролазне фазе, искуства, и најбитније, стекао пријатеље за живот. Пред вама су ствари које сам научио, ја гимназијалац.

1. Ко сам. Почеко сам средњу као уплашени клинац који и даље гледа јапанске цртане и слуша Yu rock. Након тога, био сам у урбанизму скејтерки и бескорисно великих слушалица и писао W, TJ и X (уместо X). Од атеисте, преко агностика, до особе која верује у неку уникатну филозофску слику Бога. Од рокера до најобичније особе која слуша музiku за своју душу. Од детета, до мушкираца.

2. Ко су остали људи. У основној школи смо се дружили са особама које, углавном, имају исто мишљење о свему, разликујемо се само по карактеру и полним интересовањима. У средњој школи смо се дружили са људима који имају своје мишљење; који се противе твом; који су уметници, рационалисти; саможиви, велиководни, асоцијални, боеми, свестрани, конзервативни... Приметио сам да ће се неки користити најгорим могућим техникама за достизање свог циља, или задовољства, док ће неки играти поштено, улажући крв, зној и сузе. Научио сам од каквих се људи састоји свет.

3. Шта је љубав (или ти, шта НИЈЕ љубав). Да се разумемо: оно што смо некад мислили да је љубав, није љубав. То су нам биле симпатије, и њих ћемо ДОСТА да имамо у средњој школи. Јубав је комплексна али и једноставна. Пријатна али и страшна. Уједно и лепа и ружна. Али једно је универзално. Јубав се свима јави у средњој школи, у било каквом облику. Мени се јавила као љубав за уметност. Јубав према осталима. Јубав према онима који је и теби пружају.

4. Да пијем. Прво алкохолно пиће сам попио крајем друге године средње школе. Први пут сам се напио... три дана касније. Од клинца који презире људе који се хвале како много пију, постао сам особа коју памте као оног ко мора да се напије, био то осамнаести рођендан, кућна журка или најобичнији излазак на кеј. Од особе која мрзи алкохол, постао сам особа која не може без њега (у границама не-зависности).

5. Колико да пијем. Сви се сећамо оног првог осамнаестог на који смо отишли. Сав тај бесплатан алкохол, све те могућности: текила, пелинковац, вино, пиво, шприцер... а онда се нађеш у ситуацији како се мириш са дугогодишњим непријатељима, играш уз Секу Алексић и Јелену Карлеушу, и како држиш својим пријатељима у пијанству главу. Наравно, тога се сетиш уз пар особа који нису пили те вечери, који ти, готово увек, помажу да попуниш рупу у памћењу, након поруке на Фејсбуку „Да честиш. Сад си у вези!“ Чекај, ШТА?

6. Да пушим. Сви смо ми лицемери. Не знам ко је то рекао, али ко год да јесте, био је мудар и знао је шта прича. И цигаре сам мрзео, посебно зато што у мојој кући нико не пуши, и зато што ми генерално смета дим, али година осамнаестих рођендана СТВОРЕНА је за овакве ствари... Наравно, док ти се не окрене стомак први пут, баш зато што си пијан запалио цигару и повукао дим. А онда схватиш да си засвистан, и да дајеш 200 кинте за паклицу сваке недеље; сваког дана.

7. Да сви трачаре, па чак и професори. За четири године школовања, наравно да ће пријатељи да се свађају са временом на време. У том периоду „бацања хејта“, све се прочује. И са ким је ко био; колико пута; где, како... Шта је радио оног дана кад није био у школи. Шта се десило те вечери на екскурзији (и колико пута и са колико особа). А што се тиче дела о професорима, има и тога, али понекад је мудро ћутати.

8. Да трачарим. Понекад, кад вам је досадно, и немате о чему да причате, наравно да је забавно бавити се туђим животима. Биле то лажи, или не, занимљиво је. Или, једноставно, ако на неког „бацате хејт“, најбоља освета је ширење трачева.

9. Ко су прави пријатељи. У средњој школи сигурно упознатајте једну особу за коју знате да ће да буде ту за вас кад год вам затреба. Особу која вам је држала главу изнад лавабоа; особу која је стајала уз вас кад су сви били против; особу која вам је помогла да се пронађете. Небитно да ли се она сели на други крај света, или не, нека пријатељства остају заувек, и баш се иста склапају у средњој школи.

10. Да спавам на часовима. Ја, који сам био брендiran као штребер у основној школи, који је схватао бежање са часова као табу, а спавање на часовима као најгори вид бунта, еволуирао сам у особу коју, такође памте, као оног који сваке друге недеље спава на клупи. Тачно да због овога можете себи да сместите пар кечева у рубрици, али је осећај невероватан, и није ме стид када се цимнем из сна након реченице „Величковићу, спаваш, а?”

11. Да се ваншколске активности исплате. Прво сам ишао на сајму науке упознао битне људе који су ми помогли око учења, и помоћи ће у даљем школовању. Затим сам се дружио са особама из 12 земаља Европе, са којима сам још у контакту. Након тога сам радио око дебата, и у гостио Холанђанина, да бих, годину дана касније, посетио Амстердам и остао у Холандији недељу дана уз минималне трошкове. Затим сам ишао на летње, нишке фестивале бесплатно, ишао на разна предавања, семинаре, волонтирао, итд... Ако се потрудите, и ако вам је заиста стало до своје школе, сав труд ће вам се исплати, била то оцена из неког предмета или одлазак у Холандију или Француску.

12. Да читам књиге. Овако. Био сам један од оних који су цео живот одрасли уз монитор и џојстик, и презирао сам књиге, док нисам из досаде (јер ми је за време летњег распуста нестао интернет, и нисам га имао месец дана) узео једну да прочитам. И након те прве, узео и другу, и након месец дана, ухватио сам себе како неумољиво читам књигу за књигом, мислећи „зашто ја за ово нисам знао цео живот?” И заиста, када погледам себе данас, могу да се похвалим да сам прочитao велики број књига које су ми помогле да пронађем себе, разумем друге и дале ми инспирацију и мотивацију да постанем, некада у будућности, писац или књижевни критичар.

13. Да ценим људе, били они моји пријатељи или непријатељи. Не схватајмо ово буквално. Кад кажем непријатељи, мислим на оне које заобилазим у широком луку, и не бих никада желео да будем део њиховог друштва. У групном раду, на раду око манифестација и пројеката, сарађивао сам са свакојаким особама које сам, из дна душе, презирао. Али искуство ми је показало да чак и такве људе треба ценити, јер сви ми поседујемо разне квалитете, упркос свим одбојним манама. Особа која не уме једну, најобичнију, простопроширену реченицу да склопи, може да има тако генијалну идеју, или алтернативно решење за неку компликовану ситуацију да вас из места изненади њиховом скривеном генијалношћу.

14. Да је наставни програм добар колико и професори. Имао сам доста замена професора из разних предмета, а посебно из оних које сам mrзeo (или и даље mrзim) целим бићем. Тада сам схватио да предмет и план наставног програма зависи не само од Министарства, као неке више сile, него и од професора. И рекао бих, више од професора. Највећи квалитет професора је начин на који он преноси знање нама, ученицима. Док постоје они који само дођу спремни за час, испредају, издиктирају, оду, и захтевају да знамо све оно што нису рекли, постоје и они који, да га срочим, избацишу реченицу по реченицу, и објасне тако да је немогуће не схватити. Мада највише волим онај тип професора који заправо ВОЛЕ свој предмет, и предају са ентузијазмом, притом се сећајући да су и они некада били ученици, и заобилазе све оне досадне делове, или их, једноставно, украсе анегдотом или кратком, петоминутном дискусијом.

15. Како да радим ствари које никада неће да ми користе. Интеграљење, логаритмовање, средња, годишња количина падавина у Смедереву, кристализовање плавог камена, коришћење Лазаруса...

16. Да се не жалим (јер или може горе, или те нико не пита). Заиста. Никога не занима што је вашој баби синоћ био рођендан, нити да ли вам је угинуо хрчак, нити да ли ниси стигао да учиш због тренинга. А посебно што ниси чуо да ће то да буде на писменом. Ђути, и једи. Ако нећеш, гладуј.

17. Да НИКО није оно што се представља у првој години. Не морам да вам причам. Само се сетите прве године и упоредите.

18. Уз мало алкохола, све је могуће. Најчешће, нагла промена у музичком укусу, као и откривање скривеног талента за играње. Али највише волим пијане трачеve. Чисти су као и вотка која их прича.

19. Да сви имамо комплексе. Заиста немам шта више да кажем од овог. Само погледајте себе од пре неколико година, и себе сада, и погледајте узрок свих промена које сте превазишли. Нађи ћете неки свој скривени комплекс, за који нисте ни знали. Наравно, класификација комплекса се дели на оне ситне, активне, крупне и катастрофалне.

20. Да са неким професорима не треба улазити у дискусију... зато што, или имају превелики его да признају да нису у праву, или су, једноставно, у праву, па ћеш да испаднеш глуп пред свима. Као и чињеница да ће да те узму за зуб у наредне четири године, и увек ћеш да будеш у оној групици која последњег часа у години одговара за оцену.

21. Да играм коло. Не због физичког васпитања, neg o због пелинковца и вина.

22. Да су будуће генерације све горе и горе. У нашим очима, наравно. Нема добrog и лошег у овом свету. Све је питање договора. Али да, будуће генерације су све провокативније и провокативније, са све мање и мање табуа. Изласци су им дужи од наших у њиховим годинама (а и у овим). Размаженији су, и имају неке своје чудне обичаје, као што је стајање у центру цело вече, испред МекДоналдса, само да би били примећени. ШТА?!

23. Узоре. Био то професор, разредни, лик из књиге, друг из клупе или предавач на сајму науке. Сусретнете се са особом, и кажете себи „сутра, то хоћу да будем ја!“ Узори су битан део одрастања и проналажења себе. Без њих, не бисмо знали којом стазом да ходимо. Не бисмо знали који пут да изаберемо. И наравно, можемо их имати више.

24. Да школа, ипак, није лоша. Мислим, хеј! Погледајте шта сам ја све научио. Немогуће да вам се ништа узбудљиво није десило у средњој.

25. Да ћемо сви ми једном да се окренемо, и кажемо себи „Недостаје ми средња.“ Мени се то скоро десило. А десило се и вама. Признајте.

За науку никад није касно

Господин Небојша Радаковић је бивши ћак наше школе, тачније, један од ученика прве генерације која је завршила гимназију. Како каже, увек са задовољством сврати у школу, ужива у гостопримству и топлини коју она носи као и у друштву наше наше увек насмејане библиотекарке Зоре. „Волим да посматрам младе људе и мислим да се гимназија није много изменила, али ви, млади, јесте.“, прича нам са осмехом. Посматрајући је, каже, увидео да су и данас млади жељни науке и да њихове душе жуде за њом.

Овај интересантни господин проћаскао је са нама о свом животу и образовању. Наиме, имао је разна интересовања - медицина, књижевност, новинарство, писање песама и есеја, превођење... Једно време је чак радио и као кројач у „Диору“.

Повод за овај разговор са њим био је и то што је у 78. години живота уписао докторске студије на Филозофском факултету у Нишу. Тамо је радо примљен од стране студената и професора а пре свега декана факултета, професора доктора Горана Максимовића који му указује велико поштовање. Овако необичну одлуку није донео случајно јер већ дуги низ година жели да то уради. Тема његовог доктората јесте „Ликови српске драме у Народном позоришту у Нишу између два светска рата“. На овај начин жели да се одужи позоришту које му је као други дом јер га посећује од своје седме године.

Ипак, све то захтева доста труда и одрицања, па је у једном тренутку био приморан да прода свој стан како би одбранио докторат. Мало ко би се одлучио за тако нешто али г. Небојша каже: „Ако хоћеш да се бавиш науком, мораш да будеш њен роб. Ипак, вредно је тога.“

Нама не преостаје ништа друго сем да му пожелimo срећу у одбрани доктората и да се надамо да ћемо и ми бити тако успешни једног дана!

Цвећарница у кући цвећа

Све о Алану Форду у једној књизи

У заједничком пројекту издавачких кућа Јесенски и Турк (Хрватска) и Хеликс (Србија), пред нама је „Цвећарница у кући цвећа“ – прва књига о култном стрипу „Алан Форд“ и културолошком значењу његове популарности у бившој СФРЈ. Мала сала НКЦ-а 20. фебруара 2013. била је препуна. Задивљујуће и изненађујуће. Промоција је почела тачно у 20 часова, а Декса (Дејан Стојиљковић) је заједно са Браниславом Митојевићем водио промоцију. Он је публици представио свет „Алана Форда“. Но, Бранислав Митојевић је хтео да прича о Тексу и шпагети вестерним! Након тога се Лазар Џамић, преко сајпа, право из Енглеске укључио у промоцију и говорио о томе зашто је Алан Форд огромну популарност, осим у Италији, земљи где је настао, забележио још једино у СФРЈ и никада више у свету. Не мање значајно питање тиче се превода: зашто истински познаваоци и љубитељи Алана Форда у Србији признају само брилијантни хрватски превод Ненада Брихуја? Џамић тврди како „није одговор у једној већ у пет или шест ствари“ као и „неке ствари су потпуно исте у последњих сто педесет година, а те ствари се управо налазе у предговору књиге“. Он је мајсторски указао на дубоке и преплетене везе овог стрипа и живота у бившој домовини, али и подсетио да Алан Форд и даље живи, јер упркос томе што овај део света производи више историје него што може да поднесе, нарави и начин размишљања на Балкану постојано одолевају збуни времена, а матрица збивања протеже се и на наредне генерације.

„Цвећарница у кући цвећа“ илустрована је бројним призорима из стрипа, маштовито написана и креативно дизајнирана. То је књига која ће чак и онима који никада нису читали Алана Форда пружити увид у феномен једног доба, једне земље и недовршене прошлости. То је и прича у којој ће свако од нас пронаћи и део себе. После промоције приказан је италијански цртани филм „Alan Ford e il Gruppo T.N.T. contro Superciuò“ са српским преводом, који је рађен према стрипу, а настало је 1988. године.

Било је то вече за памћење, нешто што обожаваоци Алана Форда нису смели пропустити.

Катарина Ранђеловић II-3

YES...THIS GUY IS INFECTING YOUNG MINDS WITH ALL THIS HORROR STUFF WE DIDN'T WORK TO HAVE CENSORSHIP IMPOSED JUST SO HE COULD COME ALONG AND IGNORE IT...

...YOU SEE THE STUFF HE'S PUTTING OUT? IT'S WRETCHED... MAKES SOME OF THE THINGS WE OBJECTED TO IN THE 50'S LOOK TAME!

...HE'S GOT TO BE STOPPED...

...WE MUST STOP HIM, JARVIN... HE CAN'T CONTINUE TO WORK OUTSIDE OUR CENSORSHIP SEAL...WRITING ALL THOSE HORRIBLE WRETCHED STORIES TO CORRUPT YOUNG MINDS...

...HE'S GOT TO BE STOPPED...

GAME OF THRONES

У данашње време ретко ћете се сусрести са новом књигом која ће оставити јак утисак на и одушевити вас својом радњом, ликовима и оним даром сваког добrog писца, начином на који вам исти доћарава свет у који се упуштамо. У данашње време су светски бестселери књиге за жене у средњим и позним годинама. Године 1994, амерички писац је изненадио љубитеље драме, мистерије, епске фантастике и, генерално, читаоце било којих жанрова, првог књигом саге „Песма леда и ватре“, „Игром Престола“.

Ако волите Толкина, а знат да га волите, волећете и Џорџа Мартина, само на сасвим другачији начин. Квалитет неког писца је у његовој способности да потресе читалачку публику својим стварањима. За Толкина то значи необичан свет маште у који се упуштамо из странице у страницу и очекујемо нове фантастичне елементе што виште читамо. За Мартина је да вас веже за неки лик, да саосећате са њим, да га заволите, да би на крају желели да избодете човека (Мартина) због окрутности и трагедије коју је приписао том лицу. Мада, са друге стране, и у способности да вам прикаже психу тог лица, и колико год подмукao, зао, одвратан, бездушан, ружан и подао он био, ипак осећате неко поштовање према њима. Мартин вас води у измишљени свет средњег века, пун замкова и историје старе хиљадама година. Док код Толкина имамо трунку реалности која се пројима кроз свет фантастике, код Мартина имамо преплитање реалности и фантастике који чине такав склад, да ни сами не можете да кажете да ли читате епску фантастiku или најобичнију средњовековну драму. Наравно, наша прича почиње са змајевима... добро, не почиње. Стрпићемо се за змајеве. Наша прича почиње са 7 древних кућа Вестероса, континента који смешно подсећа на изокренуту Британију. Племените куће су Старкови, Ланистери и Баратеони. Старкови су краљеви севера, Ланистери краљеви Ливачке Стене, замка са неисцрпним рудницима злата, и Баратеони, чији је Гвоздени престо који влада краљевством. Пре Баратеона, тачније 11 година пре њега, владала је најплеменитија лоза од свих у Вестеросу, лоза Таргеријена. Таргеријени потичу из Екоса, континента на истоку (Вестерос као запад, и Екос као исток), са области која се данас зове Стара Валирија. Таргеријени су били ватромрођени, тј. мали су крв змаја. Владари змајева и окрутни освајачи, дошли су у Вестерос пре хиљаду година са Егоном освајачем и његовим сестрама, који су покорили тадашње владаре Вестероса и заузели престо.

Када су све куће клекле пред њим, наредио је да ватром својих змајева истопе мачеве свих краљева Вестероса и направе Гвоздени престо. Тада је почела владавина Таргеријена и нова ера змајева.

Лоза Таргеријена, као најплеменитија од свих, захтевала је да сваки будући владар буде чистокрвни Таргеријен. То је, у принципу значило, да се Таргеријени жене својом крвљу, и добијају потомке од својих сестара, као што је Егон то урадио са своје две сестре Ренис и Висенијом. И тако је лоза Таргеријена опстајала на престолу захваљујући чистој крви, угледу и змајевима, који су палили сваку војску пред собом, па чак и замкове као што је Харендвор (Харенхалл), највећи замак Вестероса. Три стотине година пре доласка узурпатора, умро је последњи змај и Таргеријени су наставили своју владавину, задржавши углед и моћ над свим кућама. Краљ Ерис је био један од оних примера генетике, када постоји 25% шанса да се дете из инцеста роди са менталним манама (а није једини пример такве особе у књизи), и због тога је и прозван Лудим краљем. Његов син, Регар, је био разлог да се Роберт Баратеон побуни против Таргеријена, и отпочне рат за преузимање престола. Дакле, Регар Таргеријен је био угледни принц Вестероса и наследник свог оца, краља. Најпозаљенији вitez у краљевству желео је једну жену, лепшу од свих осталих, која је била заручена Робертом Баратеоном. Лијена Старк, сестра Едара Старка, владара севера, била је жртва Регарове отмице и искра за покретање рата који ће изокренути еру владавине Таргеријена заувек. Након што Регар отима Лијену, Роберт подиже буну, и прикупља људе за рат. Међу племићима који су стали уз њега, био је и Тивин Ланистер, владар Ливачке Стене, замка са неисцрпним рудницима злата. Сазнавши то, Ерис наређује свом првом мачу краљеве гарде, Џејмију Ланистру, Тивиновом сину, да изађе пред капије и убије оца. У међувремену, Ned Старк одлази у кулу у коме се налазила Лијена на самрти, и излази из ње са црним вестима. Сазнавши то, Роберт убија Регара и сву његову децу. За то време, док војска продире у Краљеву и Црвену Утврду главну утврду Вестероса, Ned Старк улази у одају са троном, и сведочи убиству краља Ериса од стране свог првог мача, Џејмса Ланистера, касније прозваним Краљубицом. Дванаест година касније, почиње прва књига Мартинове драме.

Зарад одржавања Мартинове читалачке публике која стално расте, укратко ћу вас упознати са фабулом књиге. Роберт Баратеон, нови краљ Вестероса, долази на север у Зимоврел замак Неда Старка, да га моли да он буде краљева десница, јер је претходна, Џон Ерин, изненада умро (а схватићете да у Игри Престола ништа није изненадно и случајно). Затечен испред краља Баратеона и краљице, Серсеи Ланистер, Нед као Робертов најбољи пријатељ из детињства пристаје да напусти север и одлази у Краљеву Луку. Нека његова деца остају у Зимоврелу, као што је Брен, једанаестогодишњи дечак којег је вitez краљеве гарде, познати Краљеубица, гурнуо са куле Зимоврела, јер је Брен видео краљицу и њеног брата близанца (Цејмија) како воде љубав. Са њим остаје и најмлађи Старк, трогодишњи Рикон, као и најстарији Старк, принц Роб. Старково копиле, Џон Снежни одлази на велики зид на северу са ујаком, у жељи да служи као штит седам краљевства од утвара преко зида. Ђерке, Арија и Санса, крећу са њим, јер је Санса заручена принцем Џофријем, Робертовим првим сином. Далеко преко Узаног Мора, у слободном граду Пентосу, видимо младу девицу Денерис, плавокосу лепотицу љубичастих очију, како се купа у врелој води. Њен такође плавокоси брат са љубичастим очима, долази у њене одаје и саопштава јој да је удаје за вођу дивљака на далеком истоку, Кала Дрога, и да ће он њој обезбедити војску која је потребна за преузимање њиховог законодавног престола. Чекај, шта? Плава коса, љубичасте очи, престо... ово једино може да значи... Да. Да лоза Таргеријена није угашена. Денерис Таргеријен, један од ваших омиљених ликова, је као што сам поменуо, једанаестогодишња девица заручена вођом Дотрака, дивљачког народа који једино зна да се бори и јаше коње. Од старијег брата је цео живот слушала о Вестеросу, иако је била тек дете да би га се сећала и вођена је његовим слепим причама како је она једина нада за повратак правог мира у Вестерос. Удаје се за Дрога и на поклон добија три скамењена змајева јајета, стара 300 година. У међувремену у Краљевој Луци, Нед Старк увиђа колико је Вестерос корумпiran, зао и искварен. Као десница, која никада није ни тражио да буде, његов је задатак да саветује размаженог Роберта кога занимају само жене, вино и лов.

Затим видимо Серсеи и Цејмија, и њихову искварену инцестоидну везу и вашег омиљеног лика, Тириона Ланистера, њиховог млађег брата. Тирион је, наиме, патуљак. Убивши своју мајку на самом порођају, омражен је од стране оца, краља Ливачке Стене, и од стране своје сестре. Тирион је, како идемо кроз књигу, у више наврата показао како је упркос својим физичким недостатцима јак карактер који користи главу уместо мача за добијање својих битака. Свако са ким сам причао готови Тириона, познатијег као Баук, због његових мудрих, саркастичних одговора, челичне смелости и изузетне храбrosti и интелигенције. Оптужен за пад малог Брена, извлачи живу главу са свог суђења, и одлази у краљеву луку. Тамо затиче фијаско, вредан читања књиге, због којег ћете мрзети свет, књигу и писца, али уједно и добити жељу за ЈОШ Игре Престола, која траје у недоглед. Ако планирате да чitate књигу, или гледате серију, спремите се за доста еротских сцена, бруталних убиствава, политичких табуа, за неправду, инцест, унутрашњу борбу ликова, поштење, непоштење, за љубав, mrжњу, рат, мир и, преко свега тога, игру престола. Јер у игри престола или добијаш или умиреш, каже Мартин, а добијају само они који пажљиво прате и паметно играју своје фигуре. А, да, и на крају су змајеви. Једини змајеви на свету, који ће изазвати пометњу и постати једино оружје младе Денерис да преузме престо и поврати мир у Вестерос.

Новак Величковић IV6

Графити- уметност или вандализам?

Ако сте икада прошетали улицом Хуангјуепинг, у предграђу Хонконга у Кини, знате чари заната графита. Површине свих фасада зграда, зидова свих кућа на потезу дугачком 1,25 километра, дакле у читавом трајању улице, испуњене су бојама, оживљене порукама. Три стотине људи радило је на овом пројекту, и било је потребно скоро годину дана како би био завршен, али сада, ова улица зрачи позитивношћу и идејама младих људи који су уложили труд како би део себе оставили на зидовима тих зграда и тиме допринели људима, јер сваки онај графит зрачи креативношћу и тиме улепшава дан пролазницима и људима који живе на овом простору.

Уколико бисте питали ма ког писца графита како он гледа на то, одговорио би вам да то није моментална идеја, нити жења да се испољи бунт, за њега сликанje представља начин живота јер са собом доноси мноштво пријатеља које упознајете на улицама, али и бројне тренутке самоће и мира у којима он као уметник успева да пренесе на ма коју површину једну слику или свој потпис који представља њега као творца свакоме ко прође улицом. Жеља је осликавање што недостижнијих места. У многим случајевима мајстор ће ризиковати свој живот како би се попео што више, на што истакнутије или што скривеније место у граду. Жеља за слободом изражавања, за развијањем вештине, доношењем нечег трајног на свет кроз шта ће и творац живети вечно, то је оно што мотивише људе да стварају графике.

Да ли ми се чини или слична намера постоји и код сликарa, писца, глумаца? Свако од њих такође уноси део себе, своје име и идеје кроз књигу, слику или филм. Њих називамо уметницима, баш као и њихова дела, у чему је разлика? Уметност је тешко дефинисати, с обзиром на то да ће једну исту ствар неко видети као врхунац уметничког стваралаштва, а неко други као беспотребан отпад. Једна од устаљених дефиниција је та да је уметност активност, објекат или скуп активности и објеката која има за циљ стимуланс људских чула, ума и духа. Долазимо до тога да ни једно дело неће једнако утицати на све људе, али када постоји више њих на које оно утиче тако да им надражује чула, емоције и оплемењује њихов дух, тада се оно може назвати уметничким делом.

Није свака фотографија уметничка, баш као ни графит. Често график може бити само вулгарни натпис на зиду зграде, који ће иритирати станаре сваки пут када напуштају или улазе у њу. Али немојте заборавити да они могу бити и величанствени.

Широм света, осликају се возови, железнице и зидови, прелепим сликама људи, покрета, карикатура и др. Колико је труда, вештине и креативности уложено у њих! И оно што баш та дела издваја из мора обичног и сврстава их у оно највише-уметност, јесте управо осећај који се јави при проласку поред њих.

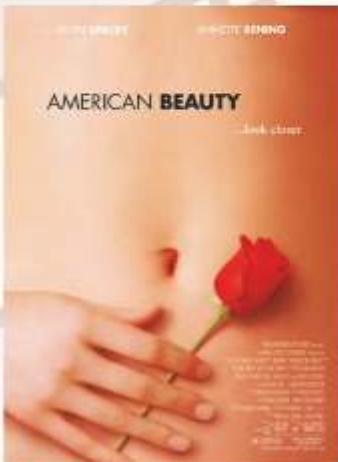
И многи се питају зашто те исте слике не стварају на платну него на туђим зидовима, али управо ту и лежи снага графита. Њихови ствараоци су слободни, а самим тим и дела, и та снага мотивише и ослобађа све оно који се плаше да кажу оно што има је на памети.

Немојмо бити конзервативни када је реч о уметности, она не трпи ланце. Нарочито је у току протеклог века изашла из колосека и отворила видике ка нечemu новом, а графике су управо део тог новог правца којим се она креће. Премда је она огледало културе, уколико желите некога да кривите за чињеницу да посваке постају дозвољене у књигама, кривите свет у коме живимо и културу која се мења, немојте кривити писце.

Но, морамо се сложити да није свака жврљотина на зиду уметност. Свима нам је доста националистичких стихова, Свастика и речи мржње на улицама којима свакодневно шетамо. Ова се дела свакако не могу назвати вреднима чак ни погледа. Не заслужују ни прилику да додирну наша осећања, јер би са собом увек вукле негативне конотације. Али немојмо дозволити да захваљујући једном таквом, вулгарном и потпуно промашеном натпису занемаримо и оне који су ту како би нам измамили осмех, унели боје и позитивне мисли, једноставно улепшали дан. Да, мајстори можда јесу вандали у смислу да, за разлику од сликарa који уредно купују своја платна, они краду туђе површине. Због тога их и одводе у затвор често. Али ево, позивам вас да замислите воз: стар, оронуо, са доста рђе, напрслих прозора, сав сив, мрачан. Он пролази кроз ваш град свакодневно и можете га видети са прозора. Свакога јутра устајете из кревета и видите га како се тмурно креће крај вас. Једног јутра бацате поглед кроз прозор, али то више није тај воз. Он је сада прекривен скицама и натписима јарких боја и прецизних линија. У таквом тренутку, будите искрени и признајте себи, ако не и другима, да сте томе ко је обогатио слику с вашег прозора заправо захвални, иако је урадио нешто што по закону није дозвољено. Закон може укротити човека али не и уметност. Она је слободна и постоји како би обогатила наше животе, а уметници су ту само како би изградили везу са њом.

Филмови које треба погледати пре стака света

ФАМОЗНЕ '90.

Америчка лепота

(*American Beauty*, Sam Mendes, 1999)

Да ли верујете у савршено друштво? Да ли постоји идеална породица? Ко нам је прави пријатељ? Да ли знамо ко смо? Сазнаћете, управо сада...

Лестер је цео живот веровао да „живи“ и ужива у америчком сну! Имао је лепу жену, паметну кћер, добар посао, велику кућу са базеном, слушао класичну музiku за вечеру. Није примећивао да је сваким даном све незадовољнији, да уместо срца куца робот у њему, да више није онај стари. Када и како је схватио да је нешто труло у држави Америци, а још више у међуљудским односима, погледајте у филму оскарсовца Сема Мендеза и уживајте у најбољој улози Кевина Спејсија.

Добродошли у породицу, у углу је столица за вас...

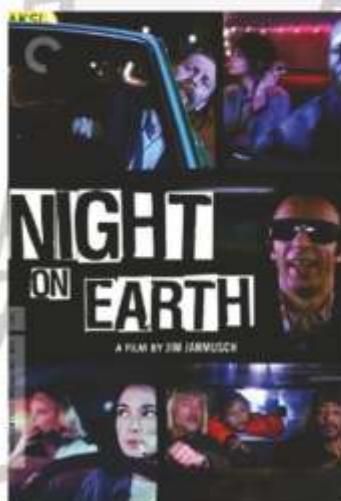

Трејнспотинг

(*Trainspotting*, Danny Boyle, 1996)

Када је право време да схватите да је крај свих тинејџерских лутања, да су све журке већ одавно завршене, да је досадно бити гневни млади човек? Шта после тога?

Единбург можда није неодољиво забаван као Лас Вегас, али нашем јунаку Рентону пружао је све што је потребно младом човеку да избесни сопствене демоне и избистри младалачке бубице. Одлази на најбоље журке, окружен је наоткаченијим пријатељима, проба све што пробају млади, верује да му такав живот никада неће досадити, а и зашто би? Шта ће се десити и када ће схватити да то више није живот какав би желео живети заувек, погледајте у најгледанијем британском филму 90-их који никога није оставио равнодушним!

Ноћ на Земљи

(*Night on Earth*, Jim Jarmusch, 1991)

Док се возите таксијем непознатим пространствима, који је ваш омиљени град: Лос Анђелес, Париз, Њујорк, Хелсинки или Рим? Изаберите град, ми частимо!

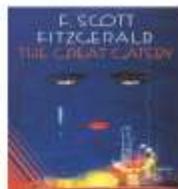
Ако волите ноћ, не држије вас место и обожавате да лутате, погледајте култни филм независног редитеља Џима Џармуша и упознајте се непредвидивим и прелепим токовима које нам живот пружа! Кроз Лос Анђелес ће вас возити Винона Рајдер, објаснити вам које су лепоте слободног начина живота, а чувена француска глумица Беатрис Дал освојиће вас својим шармом и провести кроз скривене квартове Париза. Италијански глумац Роберто Бењини насмејаће вас до суза, док вас буде возио кроз сам центар Рима, а шта вас све чека у Хелシンкију и Њујорку мораћете да проверите сами и погледате ово изванредно филмско остварење!

Препоруке за читање за вреле летње дане

Велики Гетсби

Ф. Скот Фицгералд

Најбољи амерички роман ХХ века.

Треба бити Френсис Скот Фицгералд па умети са мало речи рећи велике и важне ствари. Радња романа дешава се двадесетих година ХХ века – у доба џеза – како га Фицгералд назива, и приказ је разочарања урбане популације у амерички сан. На раскошним позорницама града који никада не спава и Гетсбијеве виле смењују се богати скројевићи, старлете, испразни ликови тадашње елите, док главни јунак, свестан свог порекла и тренутка у којем живи, несрещан у љубави, остаје једини искрени сведок времена. Свестан да је због свог богатства стекао друштвени положај и наклоност џет-сета, Гетсби схвата да се оно до чега нам је стало не може купити новцем.

Велики Гетсби је јединствен портрет времена који на елегантан и циничан начин осликова своје доба у којем се и данас можемо препознати.

Бележница

Николас Спаркс

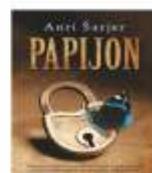

Свремена на време наиђемо на љубавну причу која нас толико освоји да постане више од књиге коју смо прочитали – постаје доживљај који памтимо. Бележница је управо таква књига. То је роман који нам говори о љубави – безвременој и свевременој; дирљива прича због које ћемо изнова поверовати у праву љубав.

После Другог светског рата и повратка у Северну Каролину, тридесетједногодишњи Ноа не може да заборави девојку коју је изгубио пре више од деценије. Двадесетдеветогодишња Али треба да се უда за богатог адвоката, али не престаје да мисли на младића који јој је пре много година украо срце. Тако почиње прича о љубави толико истрајној и дубокој да трагедију претвори у тријумф, толико моћној да чини чуда...

Папијон

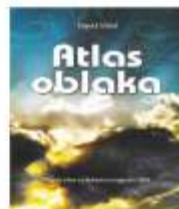
Анри Шарјер

Анри Шарјер, звани Папијон (Лептир) због тетоваже коју је имао на грудима, осуђен је у Паризу 1931. године за убиство које није починио. Од тренутка када му је изречена казна – доживотна робија коју ће служити у кажњеничкој колонији у Француској Гвајани – имао је само једну, опсесивну мисао: како да побегне. Након низа ризичних или неуспешних покушаја бекства у годинама које су уследиле, Папијон је коначно био пребачен на Ђавоље острво у озлоглашени затвор из којег нико никада није побегао – тачније, нико пре њега. Бекство, које је сам описао до невероватних танчина, било је један од најневероватнијих тестова људске лукавости, воље и истрајности.

Атлас облака

Дејвид Мичел

Осмисливши књигу чија структура необично подсећа на слагалице или руске лутке матрјошке, Дејвид Мичел је начинио значајан помак у књижевности. Шест прича које клизе једна у другу водећи нас из далеких Јужних мора деветнаестог века кроз време све до апокалиптичне будућности; ликови који попут атлетичара у трци штафете предају један другом палицу. У роману запањујуће маштовитости и ширине, писац брише границе језика, жанра и времена, пружајући очаравајућу медитацију о човековој опасној вољи за моћ и ономе до чега би нас она могла довести. Ово су снажна, потресна размишљања о људској природи, о моћи и угњетавању, колонијализму и потрошачком друштву.

Александра, Лагуна

„Тренирајући аикидо, слаби постају јачи, а јаки - племенити, свесни своје снаге.“ (Љ. Врачаревић, тренер аикида)

БУДИ ХРАБАР ОДБРАНИ СЕ

Реални аикидо је аутентична српска борилачка вештина самоодбране коју је оформио Љубомир Врачаревић модификујући пар стотина техника јапанског аикидоа. Тиме је створио флексибилнију и супериорнију вештину самоодбране засновану на динамици кретања и физичким законима полуге, акције и реакције, убрзања и масе. Поента је да уз минималано улагање своје енергије, а уз помоћ адекватног кретања искористимо снагу противника и преокренемо је против њега самог.

Методика извођења тренинга заснована је на увежавању прецизног и координисаног покрета и брзине у оквиру одређених форми кретања, њихом понављању до аутоматизма и увежавању система техника са противником.

Предности вештања ове вештине су вишеструке. Аикидока која вежба реални аикидо остварује бољи психофизички развој који се огледа у побољшању перцепције, координације и моторике (спретнији је, бржи и окретнији), постаје свестан своје снаге, племенитији и самоуверен. Како је вештина искључиво самоодбрамбеног карактера, а не може се искористити за напад, реални аикидо искључује агресију и ствара и јача толеранцију ког деце и одраслих који вежбају.

За децу од 5 до 12 година осмишљен је специјални систем вештања „Кроз игру до мајсторства“, који на креативан начин омогућава малишанима да на забаван начин савладају основе ове вештине. Деца се, поред забаве и дружења, уче позитивним друштвеноморалним вредностима, ...

Клуб реалног аикидоа „Брзи Брод“ један је од 2 клуба у Нишу у коме се може изучавати ова вештина. Клуб има традицију дугу пуних 15 година, а тренутно своје активности спроводи у ОШ „Бубањски хероји“ на Леденој стени. Рад је организован у 2 групе. Прва група је резервисана за рад са децом од 5 до 12 година, док у другој групи своја знања добијају старију од 12 година и одрасли. Рад се на татамију (струњачама), док друга заштитна опрема, поред кимона, није потребна. Тренинзи су у малој сали понедељком, , средом и петком од 19.30ч до 21.30ч. Тренер клуба је лиценцирани тренер реалног аикидоа Миљан Голубовић, црни појас 1. дан

који своје осамнаестогодишње искуство у овој српској вештини несебично успешно преноси како на децу тако и на одрасле.

1. Шта Вас је навело да се бавите овим спортом?

- Као десетогодишњак сам направио прве кораке у овој вештини. Тада, пре осамнаест година, нисам много размишљао о мотивима због којих сам почeo да тренирам. Мојим родитељима се чинило да ћe mi реални аикидо омогућити правилан раст и развој, док је вештина била у другом плану. Брзо сам заволео реални аикидо и он је постао начин мог живота. Тренерски рад је нешто што ме испуњава и причињава mi задовољство.

2. Како је напредовао Ваш рад током времена до добијања мајсторског појаса?

- Добијању црног појаса претходио је дуготрајан, мукотрпан и упоран рад. У Нишу нису постојали адекватни услови за напредовање па сам своје знање унапређивао одласком за Београд код Љубе Врачаревића, творца ове вештине, и на бројне семинаре у земљи и иностранству које је он водио.

3. Набројте најлепше тренутке током вашег рада?

- Најлепши тренуци у мом раду су несумљиво полагања за појасеве када моји ученици положу за наредни појас, њихово задовољство и срећа, аплаузи које тада заслужено освоје, признање су мог рада и награда за мој труд.

4. Сада када сте тренер шта бисте саветовали данашњим тинејџерима који би желели да се баве овом вештином?

- Битно је да им оно што раде причињава задовољство и да доприноси њиховом знању и вештинама. Реални аикидо као вештина самоодбране може да им квалитетно употреби слободно време, допринесе здравом начину живота и оплемени њихов дух и тело, чинећи да слаби постану јаки, а јаки свесни своје снаге.

5. Ваша порука читаоцима нашег часописа?

- Нека се опробају у овој вештини и покушају да открију све њене предности. Никада није касно да унапредите себе, формирате здраве невике, научите да се браните и будете толерантни. Будите храбари, одбраните се!

Спортски успехи

Када иза неког успеха станете срцем, а не медаљом он никада не изгуби свој сјај и праву драж. Иза сваког пехара и медаље, стоји нека посебна прича и осећај кад схватиш да си у нечemu најбољи. Прави моменат истинске среће. Своју срећу сам упознала пре седам година када сам први пут запливала. У почетку, пливање је било моја деција љубав, али временом је постало део мене.

Петак, 30. Новембар. Иако иза себе имам седам година успеха, тог дана осећала сам се као почетник. Тада сам први пут наступила на републичком такмичењу за своју нову школу, Гимназију „Светозар Марковић“. По први пут осећала сам велику одговорност, не само према себи, већ и према школи.

Такмичење се одржало у Београду, на базену „Гале Мушкатировић“. Пливала сам сто метара леђно. Иако је краул моја главна дисциплина, решила сам да се опробам у нечemu новом. То је подразумевало много више труда, рада и одрицања.

Моменат кога се највише сећам јесте моменат пред улазак у воду. Док сам покушавала да себи подигнем морал, нисам осећала хладноћу воде. Али када сам чула добро познати звук пишталке, сав страх и несигурност су нестали. Мислила сам само о циљу.

Време у води је пролетело. Нисам примећивала присуство других људи. У следећем тренутку нашла сам се на постолју. Зачула сам своје име. У почетку нисам схватала шта се дешава. Аплаузи су били намењени мени. После неколико минута утисци су се слегли. Освојила сам сребро. Иако то није моје највеће достигнуће, дефинитивно ми је највећи понос, јер сам освојила медаљу за нову школу.

Јана Ђирић

Сташа Гејо, ученица одељења II4, постала је вицешампион Европе у спортском пењању. Она је на шампионату Старог континента одржаном у француском Гемозаку, у конкуренцији од 370 најбољих такмичара из 27 држава, сјајно наступила и потпуно заслужено освојила сребрну медаљу. Освојила је I место у укупном пласману на светској и годину - за младе (1997/1998. годиште)

ПОДВИГ МЛАДЕ НИШЛИЈКЕ НА ЕП У СПОРТСКОМ ПЕЊАЊУ СТАША ОД СРЕБРА

Гејо шренутино ћара на ИФСЦ листи са 325 бодова

ИФШ - Сташа Гејо (15) освојила је сребрну медаљу на појединачном ИФСЦ у спортивском пењању за младе у француском граду Гемозак. Овај ученица првог разреда гимназије надметала се у конкуренцији од 370 најбољих такмичара из 27 држава.

- Сташа је пела на високом нивоу, веома сигурана, без

СЈАЈНА СЕЗОНА

СЕЗОНА на излазу је за Сташу била обоника успешна. У Европи је освојила неизпрекидану медаљу, док је на СП у Сингапуру била четврта. Једини је скромнији репрезентативац у овом спорту и њен одласак на такмичења показао је индустрију спорта.

скрићених покрета, тактички приплиза одморе у смрту, што јој је помогло да у финалу дође до висине 41+.

Изузетно стварно и технички дотерано

Сташине пењачње је оставио

иза себе јануар спортишког

спортивског пењања Француске, Русије, Немачке, Велике Британије, Италије... Само је

зи инцидент овог пута биле бољи аустријанка Хана Шуберт - не краје понос отаца и

тренер Слободан Гејо.

Сташа, који је у математичку гимназију „Светозар Марковић“ пошао и средњу музичку школу, каже да је овај узрок постигнао „јаком волjom и жељом за победом“.

- Тренирала сам напорно и то у веома скромним усложњи- ма. Свесна сам да само на тај начин могу да се ухватим ушаста с најбољим тикинчићаркама Европе и света -

истиче она храбри и спретни

девојка која је у генерацијом испосмешу на ИФСЦ листи појединачно првих бодова.

Не пада Сташа тешко ни то што ће, практично, без предходних постизаних припрема за последње светске такмичење у Лиги Европе у Кри- ђу. Доглати међу "за што боли" редутат биће и тај што јој је било тог дана, 25. новембра - рођендан.

Д. МИЉКОВИЋ

Између шаховских фигура

Зовем се Ненад Тодоровић. Ученик сам I/8 одељења ове школе. Шах сам заволео са 8 година, када сам се и уписао у шаховску секцију у Дечијем центру, где је Фиде мајстор Драган Живић учио мене и моје вршњаке овој древној игри. Следеће године постао сам кадетски првак Ниша до 10 година, што је уједно и мој први већи успех који ми је дао подстrek за даљи рад. Следеће, 2007. на Кадетском првенству централне Србије, освојио сам прво место, што је значило да сам озбиљан шахиста. Исте године, на Балканском првенству у Грчкој освојио сам прво место у групи дечака до 10 година, а онда и првак Балкана у убрзаном шаху. Низала су се такмичења, све до 2010. године када сам на првенству централне Србије освојио 2. место, а на првенству Србије у убрзаном и брзопотезном шаху 3. место. Те године сам направио највећи напредак у својој игри, што се манифестовало следеће 2011. године, када сам постао првак Србије у групи дечака до 14 година. Тада сам остварио моју највећу жељу, јер сам тако обезбедио себи учешће на Европском и Светском првенству. Ове, 2013. на Омладинском првенству централне Србије у категорији до 20 година освојио сам 3. место, а на недавно завршеном Кадетском првенству Србије у категорији до 16 година поново постао државни првак. Овом победом пласирао сам се на Европско првенство које ће се одржати крајем септембра и почетком октобра у Будви, и на Светско првенство у Уједењеним Арапским Емиратима у децембру.

То неће бити први пут да ме је шах одвео у неку лепу и егзотичну земљу. Године 2011. сам се као државни првак пласирао на Светско првенство које се те године одржало у Бразилу, у бањи Калдас Новас. Бразил је свакако велика и лепа земља у успону. Да је по површини међу водећим државама у свету потврђује чињеница да нам је пут кроз Бразил трајао колико и трећина укупног пута, иако смо од Сао Паула до Бразилије путовали авионом. У Бразилији смо посетили велику катедралу, председничку палату и зграду скупштине. На мене је највећи утисак оставила катедрала и мислим да лепшу грађевину до сада нисам видео. Оно због чега ови градови губе драж је што се на улицама скоро и не могу видети људи. Дакле, Бразил јесте леп, али сам га замишљао лепшим. Ни Бразилке нису онакве каквим сам их замишљао. Али сви ови лепи доживљаји су само једна од добрих страна мог бављења шахом.

Шах развија здраву логику код деце и поспешује развој њихове интелигенције, што и јесте тачно, међутим, није то једина добра ствар код овог спорта. Наиме, играјући шах учимо да прихватамо пораз и схватамо колико је муке и труда потребно за остварење доброг резултата, као и у свему другом у животу. Поред тога, оно што је можда најбитније, упознајемо вршњаке из разних делова наше и других земаља, стичемо пријатељства која трају много дуже од завршетка омладинских каријера. За разлику од других спорова, деца која се баве шахом, иако су највећи конкуренти, често су и одлични другови.

Што се наставка моје каријере тиче, ове године ме очекује Европско и Светско првенство ове године у Црној Гори и Емиратима. За њих ћу се свакако припремати надајући се да ћу постићи добар резултат. Циљ ми је да једног дана и ја постанем велемајстор.

Ненад Тодоровић

Спортски успеси

СТОНИ ТЕНИС – На градском такмичењу 30. 10. 2012. наша школа се такмичила у мушкиј и женској конкуренцији. Дечаци су испали у другом колу квалификација, а девојке освојиле III место.

Вођа екипе Дејновски Снежана.

Женска екипа:

1. Јелена Стевановић IV6
2. Ана Ранчић I8
3. Анђелија Николић II1
4. Јулијана Ринчић I3

Мушка екипа:

1. Никола Крстић III
2. Милош Красић II
3. Милан Нешић IV5
4. Лука Јанковић I6
5. Милош Обрадовић I8

ПЛИВАЊЕ – На градском такмичењу у пливању одјаконом 6.12.2012. на базену Чайр имали смо пршредставнике у свим дисциплинама у мушкиј и женској конкуренцији. Постигли смо најбољи резултат од свих средњих школа. Вођа екипе Дејновски Снежана.

Омладинци:

Прсно:

1. Димитрије Младеновић IV5 – I место
2. Никола Митровић I5 – III место

Леђно:

1. Лука Костић - I место

Делфин:

1. Никола Ђорђевић IV7 - III место

Омладинке:

Краул:

1. Дина Игић II2 – I место
2. Наталија Филипов IV4 – III место

Прсно:

1. Анђела Инђић II4 – III место

Леђно:

1. Јана Ђирић I6 – I место

2. Аница Митровић IV4 – II место

Делфин:

1. Милена Јовановић III5 – III место

На Републичком такмичењу највећи успех постигао је Димитрије Младеновић освојивши злато и Јана Ђирић сребро.

КОШАРКА - Наша школа је учествовала само у мушкиј конкуренцији, стигла до финала градског такмичења и освојила II место. Вођа екипе Дејновски Снежана.

Састав екипе:

1. Ненад Дарабаш IV7
2. Алекса Васиљевић IV7
3. Видоје Мијалковић IV3
4. Богдан Тонић III4
5. Илија Вучић III3
6. Душан Костић IV3
7. Стефан Шошкић III5
8. Алекса Бојовић III3
9. Јован Стошић II9
10. Вукашин Јашовић II5
11. Душан Ринчић I6
12. Михајло Лилић I4
13. Ђорђе Николић I3

ОДБОЈКА – На Светосавском турниру, у финалу обе екипе су победици такмичења. Овим пласманом одлазе на Окружно такмичење, девојке у Књажевац, и освајају II место, а момци у Зајечару освајају IV место. Вођа екипе Маја Црвенковић.

Омладинке:

1. Милена Голубовић IV3
2. Милица Стојановић IV7
3. Нађа Станојевић III2
4. Ивана Илић III5
5. Даница Петковић III5
6. Александра Симић III9
7. Мирјана Стојковић II4
8. Јана Јовановић II6
9. Катарина Ђуричковић II9
10. Наталија Митић I9

Омладинци:

1. Марко Пантић IV7
2. Душан Бековић IV7
3. Урош Анђелковић III2
4. Борићић Данило II3
5. Ђорђе Петровић II4
6. Душан Анђелковић II5
7. Михаило Светозаревић II4
8. Душан Јовић I5

СТРЕЉАШТВО – Вођа екипе Дејновски Снежана.

Омладинци су освојили II место, а омладинке I место. На Републичком текмичењу у Смедереву пласираle су се на II место.

Омладинке

- 1.Анђела Михајловић II2
- 2.Ана Радоњић II5
- 3.Драгана Ђокић I7
- 4.Анђела Бабић IV7

Омладинци

- 1.Миодраг Младеновић
- 2.Илић Стефан

Славни коњи

Да ли верујете да је најбржи коњ Секретеријат...?

У књижевности...

Росинанта (Дон Кихот)
Путаљ (из Змајеве песме)
Колада (Ел Сид)
Сенко (Гандалф, Господар прстенова)
Арион (Херакле)
Лизипови коњи (од бронзе)
Пегаз (крилати коњ...)

...и стрипу.

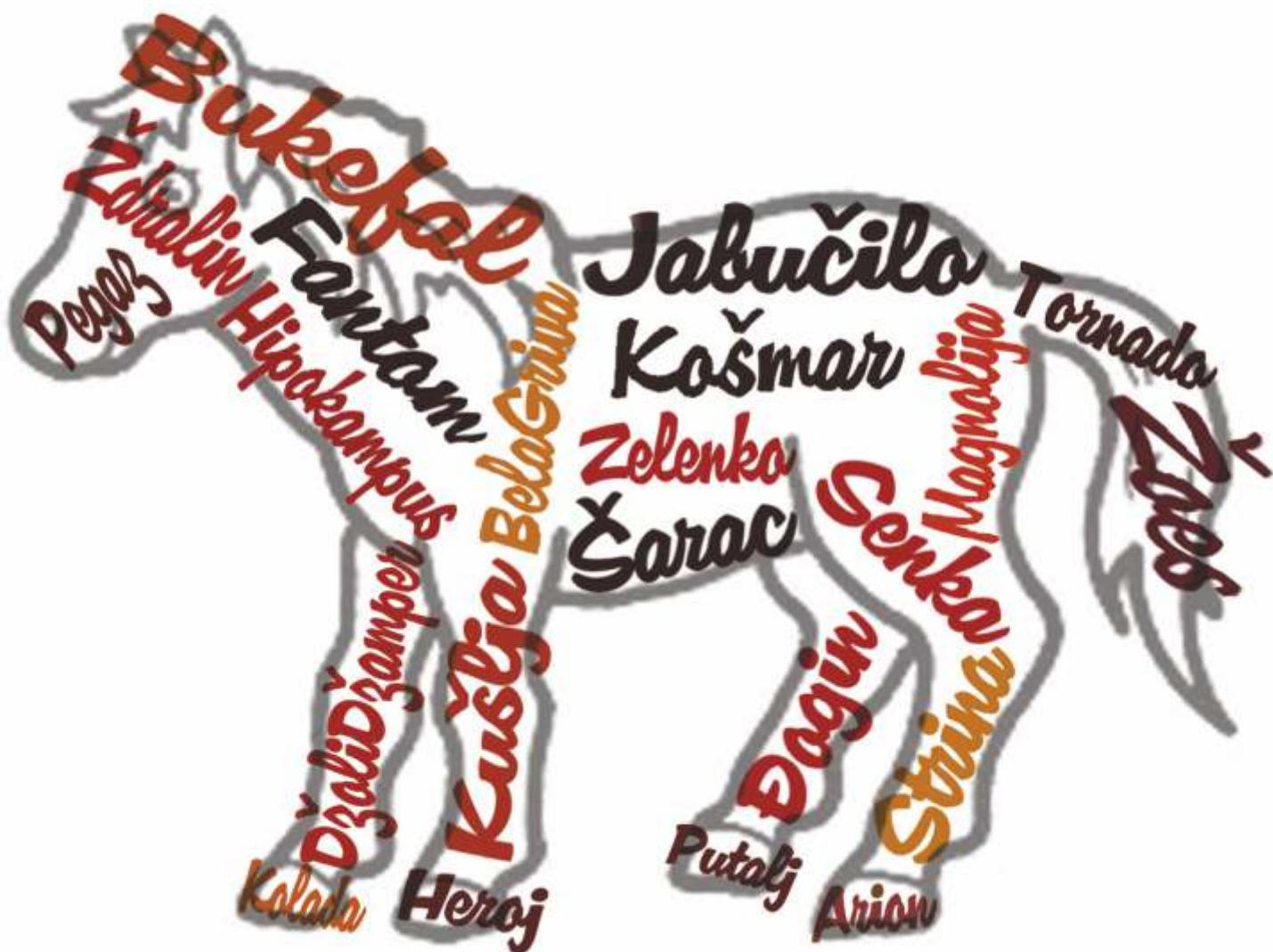
Џоли Џампер (Талични Том)
Торнадо и Фантом (Зоро)
Гром (Конан)
Кошмар (Каспер (дух))
Бела Грива (Фалко)
Кентако (Буда)
Херој (Фантом)

Историјски...

Инцитатус (Калигула)
Букефало (Александар Македонски)
Хендроен (Краљ Артур)
Маренго (Наполеон)
Жоес (Карло Велики)
Марсов мач (Атила)
Дуландор (Орландо бесни)
Копенхаген (војвода Велингтон)
Магнолија (Џорџ Вашингтон)
Зулфикар (Мухамед)

... а наши

Јабучило (војвода Момчило)
Зеленко (Дамјан Југовић)
Шарац (Краљевић Марко)
Стрина (Јован Курсула)
Ждралин (Милош Обелић)
Кушља (Хајдук Вељко)
Ђогин (Бановић Страхиња)

Тестови

МОЈЕ ИМЕ

Сигмунд

Блез

- 1 Башковић
- 2 Њутн
- 3 Фројд
- 4 Галилеј
- 5 Паскал
- 6 Марић Ајнштајн
- 7 Декарт
- 8 да Винчи

Рене

Исак

Милева

Галилео

Леонардо

Руђер

МОЈА НАУКА

Луј Пастер

Чарлс Дарвин

1 математика

Питагора

2 ботаника

Јован Цвијић

3 биологија

Јосиф Панчић

4 микробиологија

Пјер Кири

5 медицина

Алберт Ајнштајн

6 хемија

Роберт Хок

7 географија

8 физика

МОЈА ФОРМУЛА

$V = a * b * c$

$f(x) = k * x + n$

- 1 обим круга
- 2 просечна густина тела
- 3 закон сите
- 4 површина квадрата
- 5 запремина квадра
- 6 општа формула алкохола
- 7 Питагорина теорема
- 8 линеарна функција

$O = 2 * \pi * r$

$\rho = m/V$

$P = a * a$

$F = m * a$

$a^2 + b^2 = c^2$

R-OH

МОЈ ЗНАК

a

Pb

V

Sn

Mr

Fe

π

t

1 калај

2 олово

3 запремина

4 моларна маса

5 убрзање

6 Лудолфов број

7 гвожђе

8 време

Тестови

Проверите још једном своје знање

МОЈА ЗЕМЉА

Талес
Чарлс Дарвин
Леонардо да Винчи
Марија Кири
Алфред Нобел
Јован Цвијић
Алберт Ајнштајн
Александар Флеминг

- 1 Енглеска
- 2 Пољска
- 3 Немачка
- 4 Србија
- 5 Грчка
- 6 Шведска
- 7 Шкотска
- 8 Италија

Cogito ergo sum.
Noli torbare circulos meos.
Eppur si muove.
Res non verba.
Dum spiro spero.
Historia magistra vitae est.
Citius, altius, fortius.
De gustibus non est disputandum.

МОЈА РЕЧ

- 1 Ипак се окреће.
- 2 Дела не речи.
- 3 Док дишем, надам се.
- 4 Мислим, дакле постојим.
- 5 О укусима не вреди расправљати.
- 6 Брже, више, јаче.
- 7 Историја је учитељица живота.
- 8 Не дијајте моје кругове.

МОЈ ИЗУМ

Никола Тесла
Архимед
Александар Бел
Карл Бенц
Јохан Гутенберг
Вилхелм Рентген
А. ван Левенхук
Алфред Нобел

- 1 вредност броја пи
- 2 штампарски строј
- 3 динамит
- 4 аутомобил
- 5 наизменична струја
- 6 микроскоп
- 7 икс-зраци
- 8 телефон

М. Петровић Алас
Н. Тесла
А. Ајнштајн
А. Ампер
М. Пупин
М. Миланковић
Л. да Винчи
С. Фројд

МОЈ ХОБИ

- 1 једрење и свирање виолине
- 2 грађевинарство
- 3 риболов и свирање виолине
- 4 уживање опојних дрога
- 5 коцкање и психологија
- 6 чување мачака
- 7 цртање
- 8 добротворни рад и писање

ФЛЕРТУЈ
ЗНАЈАЧКИ

ФЛЕРТУЈ
ЗНАЈАЧКИ

Друштво пријатеља падежа

овога пута поклања читаоцима Грогија исказаних на матурском испиту из српског језика

„Људи људима туђи хрле ка вечности. Са бар-кодом на челу, неосетљиви на бол. Тако мали. Из њихових очију, посечен ветром, излеће туп поглед. Празан поглед који сече људе око себе и види их као број. Види их сиве и безличне. Зар цео живот осликава, као у „Енциклопедији мртвих“, она малена црта између два броја, две године?“

Та цртица, између датума рођења и датума смрти, то је суштина.“

Александра Пановић, IV2

„Спас увек може доћи ако поступаш по упутама из богатог складишта снова. И наравно, ако не престајеш да се надаш“

„Кроз густо дрвеће дрхти нечије душе тајна. Ситна, изморена као гладна звер, некуд жури, а дрхтај не престаје. Последње што желимо јесте пружање отпора. Изнурени, згрчени и мали, са црном модрицом на уснама, у души увеђени и у срцу болесни. Остаје само да чекамо. Чекаћемо снегове да нам затрпају prag, да преbroје наше ствари, запишу по који број под којим се водимо, као да никад нисмо ни постојали. Ето. Таква је спознаја истине са коју се правимо исувише слепи, па пред њом затварамо оба ока.“

Али их ја још увек отварам, погледом широко упртим према небу. Иако је оно сувише високо, а гране га вешто крију, не бојим се његовог ишчезнућа. Још увек имам идеале, они можда јесу лудост, али моја стварност је без њих ругоба! Изгледа да још увек нисам довољно храбра да себе и људе око себе препустим судбини.

Ваља донети свеже воде рањеницима. Изјутра ћемо одмах кренути даље. Оних који нису имали снаге да наставе заувек ћемо се сећати. Овог пута одлазимо, иза ових букава нешто остављамо.“

Христина Момчиловић, IV1

„Човек има могућност да заснује и продужи свој траг: величином избора, снагом издржавања околности, духом и квалитетом борбе“

„Данашњи човек је рођен оног тренутка када је почeo да бележи гласове на глиненој плочици. Стварање које му је претходило поводило се за основним инстинктима и тек се незнатно разликовало од свог плена. Тек кад је неки разљуђени трговац забележио колико жита му дuguje сељак, почела је историја.“

Стевица Милошевић, IV1

„Писање је озбиљан разговор са собом због себе и због других“

„Током вишевековног постојања, многи људи су оставили свој печат утиснут у странице људске историје. Ове људе данас зовемо великим и многи од њих данас представљају наше узоре, идоле. Али стварност је другачија. Питам се где су нестали ти нови Ајнштајни, Андрићи, Симони Чудотворци и остали. Да ли је могуће да људи тек тако дижу руке од даље борбе после само једног неуспеха? Да ли је могуће да сви ишчекују Годоа, нашег спасиоца који ће можда сићи с неба и решити све наше проблеме.“

Никола Пузић

„Човек има могућност да заснује и продужи свој траг: величином избора, снагом издржавања околности, духом и квалитетом борбе“

„Бити или не бити? Сви смо имали прилику да у свакодневном животу чујемо ову реченицу и да ли смо икад промислили о њеном стварном значењу? Нажалост, речи великог Шекспира преведене су не на нечији материјни, већ општи материјални језик и сад гласе: „Бити или имати!“. Систем вредности данашњице потпуно је поремећен. Морални квалитети и етички закони замењени су материјалним стварима које је човек сам произвео и то је постала главна особина и сврха егзистенције скоро сваке индивидуе.“

Михајло Михајловић

„Човек има могућност да заснује и продужи свој траг: величином избора, снагом издржавања околности, духом и квалитетом борбе“

„Човек не може бити схваћен, као ни његова употреба. Јасно је да се попут албатроса треба клонити копна и увек тежити висинама јер је њима вичан, да из своје проклете авлије треба извући и повратити себе и да на крају треба оставити траг, уникатну нијансу на великом платну постојања. Једино тако човек може победити смрт, и што је још важније живот.“

Лазар Стојковић, IV8

„Човек има могућност да заснује и продужи свој траг: величином избора, снагом издржавања околности, духом и квалитетом борбе“

„Треба се покренути, препливати мртво море, учмалост, нездадовољство, не само чекати као Владимир и Естрогон да се нешто промени. Треба бити гласнији од Ликија и трба сањати јер је то једино што нам је дато и што нам нико не може одузети. Сваки Поцо, који је некоме доделио судбину Средоја и Вере, ослепеће.“

Теодора Ђорђевић, IV8

„Спас увек може доћи ако поступаш по упутама из богатог складишта снова. И наравно, ако не престајеш да се надаш“

„Да ли је грех надати се, волети, жудети, желети? Ако јесте, да ли вреди починити га? ...“

Како да поред Татјане верујемо у јунаке бајке и пишемо писмо свом Оњегину иако постоји шанса да ћемо бити одбијене? Где смоћи снаге да научимо пјесан, да будемо праведници и поред свих тих паука војника? Какао, када је овога пута умро неко близу, а босоноги дечак седи на капији и једе грожђе, као да се ништа није десило? Како наћи после свега своје корене у ово време смти? ...“

Не, ја тражим помиловање! Тражим и надам се! За све Родионе Романовиче, Милене, Владимире, Толе, Татјане, Наталије... За све оне са црним биволом у срцу, који и даље верују, за војничка гробља усамљена којих се регрут само некад сети... За сопствене тамничаре. За све оне Карађозе који су у срцу Латиф-аге.“

Милена Јовановић, IV5

Календар вечности

Константин Велики

Милански едикт
313. година

200 година
од рођења
Петра Петровића
Његоша

700 година
од рођења
Ђ. Бокача

200 година
од рођења
Ђузепе
Вердија

175 година
од рођења
Жоржа Бизеа

150
година
од рођења
Едварда
Мунка

130
година
од рођења
Франца Кафке

120 година
од рођења
Владимира Мајаковског

100 година од рођења
Бенџамина Бритна

70 година од смрти
Јована Дучића

20 година од смрти
Десанке Максимовић

Гимназијалска

Иван Вукић

Овде на Балкану,
пргавом и драгом
годинама живи гимназија моја,

деценије гази
историјским трагом,
безрезервно свачија,
али ипак своја.

Од младости врви,
старост она мрви:
динамична,
силна,
животна
и царска;
знањем набијена,
смехом испуњена:
Светозара нашег,
чувена Гробарска.

Изнедри нам она
сјајне великане:
судије,
лекаре,
директоре,
писце;
учене профане,
уметнике знане;
наивчине старе
и лукаве лисце.

Ал' велике ствари
милион су малих.
Па и сваком дани
саткани би били,
од петица датих
и кечева палих;
разгласивши прве,
друге бисмо крили.

Хватасмо кривине,
ширисмо видике,
а љубавне нити
кидали и ткали;
Стално певуши смо
и прависмо слике;
пријатељство ми смо
зидали и дали

.
Трошили смо недеље,
трчећи кроз дане.
Прегазили године,
летећи кроз сате.
Четри луда пролећа
у срце нам стане,
и хиљаде сећања
у разум нам сврате.

Све на овом свету
завршетак има,
и долази време
да се крене даље.
Судбина је, знамо,
рећи збогом свима,
и отићи тамо,
где нас живот шаље.

Сутра једни знаће
да праве макете
Други на чудима
предано да раде
Трећи да атоме
нижу у пакете,
А пети да друштво
из темеља граде.

И док живиш
више стотина живота,
Гимназијо моја,
поносна ми буди!
У вртлогу младости
имасмо пилота,
Па постасмо успешни,
ал' остасмо људи.